This book is provided in digital form with the permission of the rightsholder as part of a Google project to make the world's books discoverable online.

The rightsholder has graciously given you the freedom to download all pages of this book. No additional commercial or other uses have been granted.

Please note that all copyrights remain reserved.

About Google Books

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Books helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

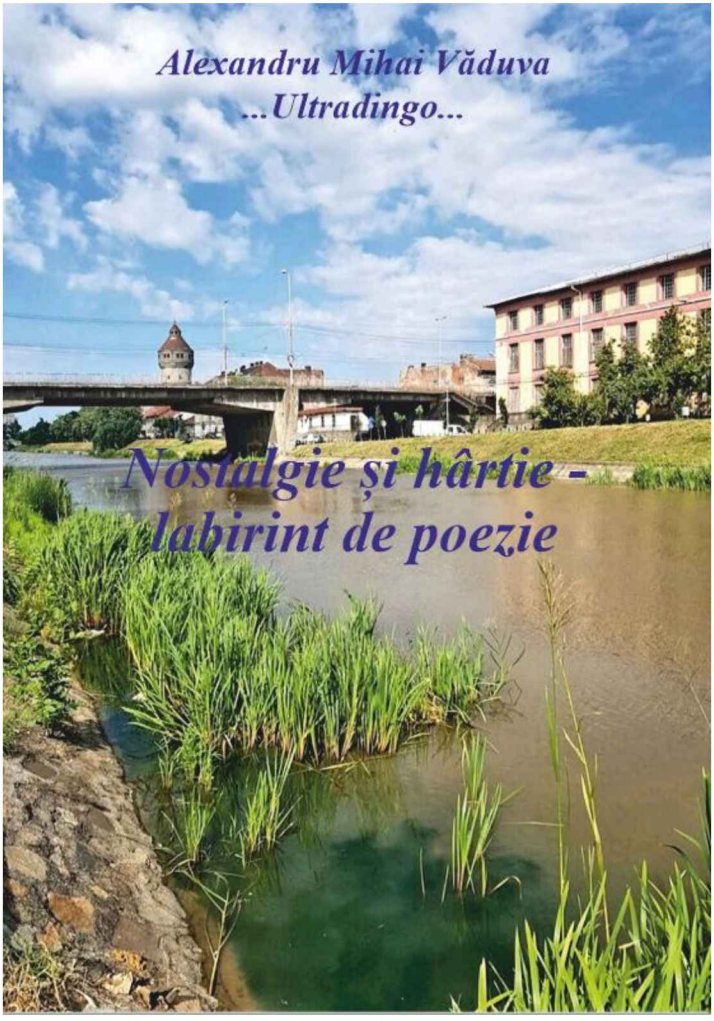

Alexandru Mihai Văduva

...Ultradingo...

Nostalgie și hârtie - labirint de poezie

Alexandru Mihai Văduva
...Ultradingo...

Nostalgie și hârtie - labirint de poezie

Foto copertă față: râul Bega, Timișoara

Foto copertă spate: mănăstirea Brebu, Caraș-Severin

"Nu te teme să crezi în povești.

Selectează doar autorul cu foarte mare atenție."

Alex.

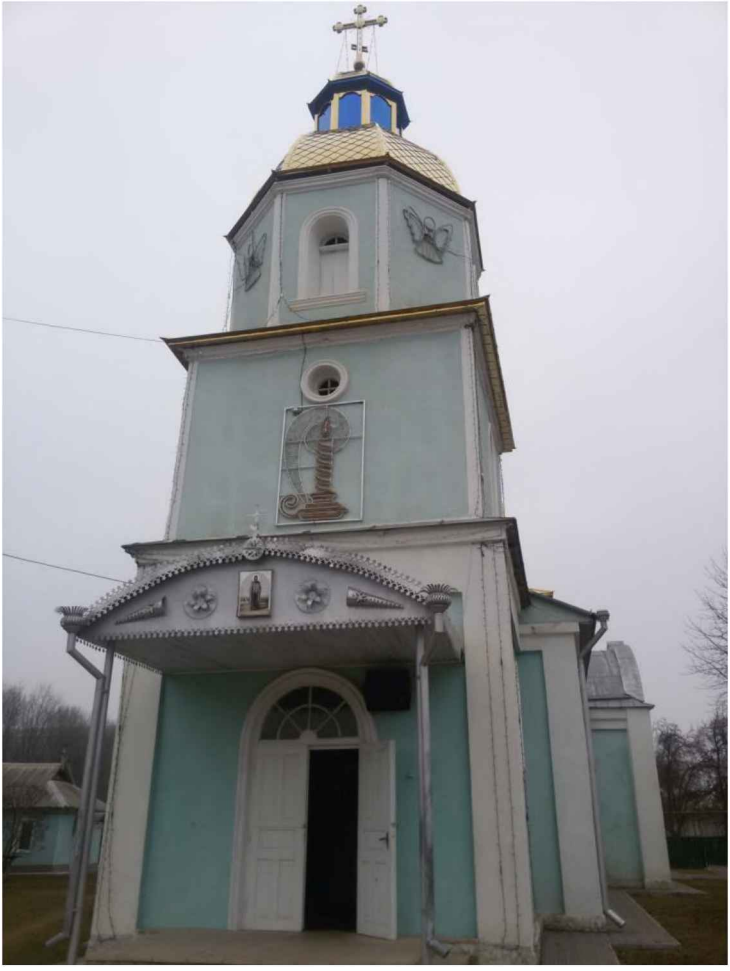

Biserica Sf. Paraschiva din Leova, Republica Moldova - 2016

Rugăciune

Îți mulțumesc, Doamne, că-mi ești stâncă-n viață,
Pentru toate clipele când m-ai scos din ceață!
Mi-ai șters ochii umeziți de lacrimi și dor,
Astăzi înțeleg de ce trandafirii mor.

Tot ce e frumos renaște unde e iubit,
Unde îngerii veghează și Iisus nu-i răstignit.
În păduri, netulburați, unicornii cântă,
Este numai armonie-n a Ta lume sfântă

Ce ne-ai pregătit-o, Doamne, deși Te-am lovit,
Dar Tu ne-ai iertat, pe toți, și ne-ai mântuit.
De-ai abate pașii Tăi de la a mea cale
Aș fi și eu trandafirul fără de petale

Ce-l aruncă oamenii, când rănesc senin,
Scoate-ne spinii din suflet, ia-ne din venin!
Fă-ne mesageri ai păcii, fă-ne porumbei,
Aripile care poartă puii dragostei!

Ultradingo - doar un dingo

Aș vrea să vă spun cine sunt, dar nu știu cum s-o fac.
Păi, pentru început, am coadă, deși nu sunt drac.
Nu am nici aripi, dar visez să zbor către lună,
Nu-s nici Magellan, dar rătăcesc prin furtună.

Niciodată nu mă vait, nu plâng când mi-e greu,
Realizez că mulți nu au nici măcar ce-am eu.
Devin înzecit mai tare atunci când sunt biciuit,
Știu să înfrunt provocările, nu mă las depășit.

Nu sunt atras de bani, de fotbal, nu joc nici bingo,
Cine ce sunt atunci mai exact? Sunt doar un dingo.
Cel din urma dingo din Dingoland, un regat apus,
Reprezentant al unor vremuri ce de mult s-au dus.

Cronologie

Cu stimă vă prezint cronologia vieții mele,
Deocamdată din mlaştină, poate cândva din stele.

*

Sunt încă așa de inocent că mă sensibilizează zambila,
Însă dacă mă înfurii te alerg precum Godzilla.
Mi-aș schimba puțin viața, dar e prea complexă schița,
Evit să fiu ca femeile care se vând pe-o pizza.

Fascinat de lectură am fost admis în liceu la filologie,
De-atunci eram atras de poezie și îmi doream a scrie.
Am lucrat apoi vânzător în piață, așa a fost să fie,
Între timp studiam asistența socială și îndoiam hârtie.

Origami a fost și va rămâne una din pasiunile mele,
Figurinele realizate mă duc sufletește dincolo de stele.
Am absolvit masteratul în management educațional
Și nu regret deloc că m-am lăsat complet dus de val.

În 18 ani de școală am strâns seturi de foi cu ștampile,
Diplome, care însă n-au valoare decât în caz că ai pile.
Au venit în viața mea bune, rele, multe s-au șters,
Dar am încercat să îmi transpun mereu stările-n vers.

Învățând să nu pun preț pe lucrurile care o să treacă
Mi-am ajutat prietenii, apoi am privit cum pleacă.
Mi-au luat cam tot ce aveam, părăsindu-mă la greu,
Mi-a ramas hârtie, un pix și-n suflet Dumnezeu.

Rânduri uitate, nescrise, din geamantanul cu vise. Prima iubire

Când am întâlnit pentru prima oară iubirea mi-am dorit să împart lumea cu fata aleasă pentru totdeauna, să nu ne despărțim vreodată. Dar destinul ne sortise alte cadre în filmul vieții, fără romanticul happy end de la Bollywood. Am jurat să nu mai iubesc niciodată...

Și totuși, după ce medicamentul numit timp și-a făcut efectul, a apărut o altă EA. De o mie de ori mai specială decât cea dintâi. Persoana pentru care a meritat să lupt, să visez și să sper. Cea alături de care nu mai trebuia să mă tem, cea care nu mă va răni nicicând...

Sunt clasicele clișee din jocul dragostei. Iubirea ne înalță, iubirea ne întărește, dar tot ea ne și doboară, aducând suferința. De ce? Probabil nu vom afla niciodată.

Poate că Dumnezeu a greșit și nu a conceput omul perfect. Într-un trup atât de complex, de puternic, alături de o minte uimitoare, a alăturat un suflet așa de vulnerabil. Sau poate că tocmai prin asta și-a desăvârșit creația. Poate că fragilitatea sufletului este cheia prin care accedem la înțelepciunea Sa, selectând bune, rele, care în cele din urmă ne vor transforma. Radical și diferit, pe fiecare în parte.

În drumul unora apare o altă... și o altă... și o altă EA. Până când sublimul "Te iubesc!" devine banalitate. Alții se refugiază în trecut și aleg singurătatea.

Am înțeles, după multă vreme, de ce mă ferea bunica de fete, de ce niciuna din prietenele mele nu era de mine. De ce se tem soacrele de ginerele pe care îl vor vedea în casa lor, de ce oamenii din jur devin tot mai răi. Iubirea este, concomitent, atât o armă, un balsam, cât și o iluzie. Rănim prin ea sau vindecăm, dar majoritatea o căutăm pe tot parcursul existenței și în final, resemnați, murim poate tocmai de dorul ei.

Iubire, dacă mai rătăcești pe undeva în această lume, nu te întrista! Eu încă cred în tine, eu încă te caut! Și îți mulțumesc sincer pentru toate clipele pe care mi le-ai dăruit până acum, cu zâmbete, cu lacrimi. Le voi păstra etern în amintire și nu te voi urî niciodată. Tu nu ești decât o pasăre ce zboară către suflete. Nu tu rănești, ci vântul aripilor tale!

Radiograma sufletului

Scriam cândva cu lacrimi a vieții pagină,
Sufletul meu zăcea, uitat în paragină.
Cuprins de comă se-ntreba de va să vie
Un înger să oprească a sa hemoragie.

Au sosit așteptări, dar au plecat mai departe,
Lăstarii zâmbetului au devenit speranțe deșarte.
S-a spart în miliarde de fragmente visul,
Iar cioburile s-au împrăștiat, zgâriind paradisul.

Am fost rănit, am sperat,
Am fost părăsit, am urlat.

M-am zbătut cumplit, la fel ca puricele care-ngheață,
Ca un paralizat încercam sa învăț să pășesc iar în viață.
Tot ce mi s-a oferit a fost suferință și n-aveam nicio vină,
Mi s-a feliat fără milă inima cu a minciunii ghilotină.

Acum a trecut, a apărut pe cerul vieții soare,
În clipa-n care sufletul simțea că moare.
Era bolnav, l-a îngrijit,
Blând, cu răbdare, l-a-nflorit.

Mă încălzește acea rază sfântă de lumină
Ce-am așteptat-o-n ploaie o viață ca să vină.
Dar nu era ploaie albastră care naște iubire,
Ci grindină acidă, gri, cu viscol de-amăgire.

Plutesc pe curcubeie, mă scald în culori line,
Invidiat de zei fiindcă te am pe tine.
Nimic pe lume nu îmi mai doresc
Decât să pot să-ți demonstrez cât te iubesc.

La fel întotdeauna!

Am întâlnit o fată simplă, o fată din popor,
De-atunci, cu toate că nu-s zeu, mă simt nemuritor.
Şi, chiar dacă nu are bani să-mi cumpere planor,
Clipă de clipă îmi dă aripi şi pot oricând să zbor.

*

Ai apărut în viaţa mea în dulce zbor de flutur,
Uram tot ce mă-nconjura, dar n-am vrut să te scutur.
Când clipele se destrămau, stingându-se de jale,
Tu conturai încetişor a noastră sfântă cale.

Nainte de-a te fi-ntâlnit ploua din cer cu stele
Şi îngerii erau zdrobiţi de visul lumii rele.
Acum zâmbesc îmbrăţişaţi soarele şi luna,
Aşa vom fi şi noi, la fel întotdeauna!

Pentru tine!

Primul gând care îmi vine în minte dimineața
E că te iubesc la fel de mult cum iubesc viața,
Precum adoră curcubeul raza de soare,
Fericit ca o albină ce zboară către floare!

Iar când mă culc îmi mai doresc numai o zi
Și înc-o zi în fiecare clipă, să te pot iubi.
Taie-mi aripile, dacă gândești că e mai bine,
Am să plutesc oricum și-n vis, legat de tine!

Taina iubirii

În goana anilor pierduți multe au fost uitate,
Am renăscut adeseori, păstrând doar puritate.
Inima mi-a stat în lacrimi, trăind din amintire,
Dar sufletul spera mereu că va găsi iubire.

În iubire nu există niciodată „nu se poate”,
Trecând prin apă și foc ea le învinge pe toate.
Banii au fost și vor rămâne totdeauna doar hârtii,
Dragostea e carburantul sufletelor celor vii.

În clipa când două ființe află ce-nseamnă iubire
Pot s-admire același drum cu o singură privire.
Dacă învață sensul tainic al cuvântului „amor”
Reușesc să își imprime dragostea lor și pe nor.

De vei ști ca să așezi ce simți mai presus de vile
Într-o zi îți vei lua zborul și din scaun cu rotile.
Poți lua una dintre inimi, s-o arunci sau să o-neci,
Fiindcă inima cealaltă va bate pentru doi pe veci!

Când iubirea se scufundă în minciunile amare
Inorogul lăcrimează dezolat în depărtare.
Dacă citind aceste versuri nu voi mai simți fior,
Doamne, îndură-te de mine și lasă-mă să mor!

Te iubesc?

De-ai să mă-ntrebi de te iubesc
Am să-ți răspund că mă gândesc
Acum și-n anul care vine...
Și după el numai la tine.

De vrei să știi ce îmi doresc,
Visez numai să te privesc
O viață, iar de m-ai lăsa
Și-o clipă dincolo de ea.

Fără regrete, de-aș putea
Să fiu pe cerul tău o stea,
Aș renunța la ce-i lumesc.
Oare tu ce zici, te iubesc?

Te iubesc!

Vreau să îți spun că te iubesc, nu mai pot să tac,
Sufletul meu privat de tine devine abur posac.
Te-am iubit din primele clipe în care-ai apărut,
Te-am adorat fără cuvinte, chiar fără să fi vrut.
Şi încă ceva, ce mai mult ca sigur că nu ştii,
Am şters mereu această strofă din zeci de poezii.

Am auzit sunetul iubirii, de-atunci îl tot ascult
Şi te iubesc pe zi ce trece din ce în ce mai mult.
Ai fost, ești, rămâi un înger și-n timpul care vine,
Dacă aveam aripi și eu zburam acum spre tine.
Dragostea-i un lucru sfânt, toți ar trebui să știe,
"Te iubesc" va fi mereu cea mai frumoasă poezie.

Credeam că mi-a murit sufletul într-un negru abis,
Apoi, întâlnindu-te, l-am simțit plutind în Paradis.
Ești esența întregului meu, trăiesc doar prin tine,
Depozitul de sentimente din care fericirea-mi vine.
Pot trece și prin tsunami, sufletului deloc nu-i pasă
Dacă te va avea alături, cât timp îi vei fi mireasă.

Când iubești cu adevărat lupți pentru al tău ideal,
Exact ca valul ce se luptă cu orice mal pe litoral.
Promit să procedez la fel, am să te apăr mereu,
Mușcând din toți cu dinți de dingo și forță de leu.
Voi muta munții să te știu zâmbind ca și o floare,
Să văd că luna, complexată, în umbra nopții moare.

Prin timp...

Nu-mi pot lua ochii de la tine, dar nu de lene,
Cred că mi s-a lipit pupila de ale tale gene.

*

Nu-ți cer să crezi deloc în mine,
Voi crede eu în tine,
Nici nu-ți promit să îți dau bine,
Dar ai să-l vezi cum vine.

Dăruiește-mi bucata de suflet pe care o mai ai
Și vei simți cum înflorește ca florile din Rai.
Că nimic în lumea asta greu nu-mi va părea
Dacă îmi va fi alături răsuflarea ta.

*

Timid, încet, de după coline,
Pornesc din nou două destine.
Doar eu cu tine.
Și va fi bine!

Trepte de iubire

Oferă-mi timpul vieții tale, să îți arăt cât te iubesc,
Că și din inimi răvășite noi sentimente înfloresc,
Că poate răsări din noapte o sinceră lumină,
Dă-mi voie să îți fiu de-acum mereu ziua senină!

Să demonstrăm ce importantă-i fericirea,
Că banii nu sunt mai de preț decât iubirea,
Să transformăm ceața-n clipe divine,
Trăind frumos, cu adevăr, speranță, bine!

În suflet cu credință, mereu cu capul sus,
Să nu uităm nicicând de darul lui Iisus,
Samariteni, neașteptând nimic de la un om,
Să ne luăm rasplata din umbra unui pom.

Să înălțăm zâmbind castele din săruturi,
Să hrănim cu jurăminte albastre fluturi,
Ocrotiți oriunde de mâna lui Dumnezeu,
Să fiu îngerul tău și tu îngerul meu!

Unicorni să învelească în nuferi al nostru vis,

Când pe trepte de iubire vom urca spre paradis!

Mereu e loc de... tine!

Mi-aș dori să am cinci ochi, să văd frumosul și mai bine
Sigur aș sta-mpietrit o viață, privind numai la tine.
Chiar dacă unii te gonesc, nu cumva să pleci,
Înfruntă orice-ți iese-n cale și să rămâi pe veci.

Și-atunci când moare-o stea pe cer
Rămâne vie totuși luna,
Până și-n cel mai adânc mister
Găsești speranță-ntotdeauna.

Cu toate că ne-nghite răul și-ucide ce e bine,
Mereu e loc de Poezie, mereu e loc de... tine!
Lumea se schimbă ne-ncetat, iar lacrimile-n timp se-opresc,
Eternă e însă iubirea ce-ți port, eu sincer TE IUBESC!

Luceafăr

Aș vrea să fii luceafăr pe cerul vieții mele
Și să privesc din ploaia albastră ca-n povești
Cum te invidiază miliardele de stele
Când ca o zână-n noapte inocent zâmbești!

Visul meu

N-am vrut la barbutul vieții sentimentele să-mi joc,
N-acceptam că și iubirea ține numai de noroc,
Mă-ntrebam, Doamne, de ce nu-i pui dragostei hotar,
Privind zarul ce rulează mistuind-o crunt pe jar.

Visam mereu să întâlnesc acel înger de safir
Ce-mi ia inima în palme și-o transformă-n trandafir,
Ce-o sărută ne-ncetat, ca raza bobul de rouă,
Dăruind zâmbete dragi și când ninge și când plouă.

Mulțumesc că te-am găsit, azi trăiesc numai prin tine,
Sunt un Phoenix renăscut din adâncuri de ruine,
Iar tu oaza de lumină ce-a-nviat un mugur mort,
Surogat perfect la zahăr, fata dulce ca un tort.

Pasăre dacă eram aș fi vrut să-mi fii aripă,
Să-mi ghidezi zborul pe cer, zi de zi, clipă de clipă,
Dar cum nu-s decât o filă din eternul infinit
Alerg fericit prin lume bucuros că te-am găsit.

Te ador ca pe-o icoană, tot ce am e și al tău,
Vreau să fiu numai cu tine, sa-mpărțim bine și rău.
Cum se usucă fără apă bobocul de trandafir
La fel și eu fără tine n-aș mai ști nici să respir.

Poate crezi că-i o minciună ceea ce-ți mărturisesc,
Dar timpul te va convinge cât de sincer te iubesc!

Poveste

Dacă ți-ai ferit privirea,
Ascunzând-o-n depărtare,
E că nu ți-ai știut menirea,
Soarta fiindu-ți întrebare.

Vânt năprasnic de schimbări
Te-a atins și te-a-ncercat,
Ai mers pe zeci de cărări
Suspinând, dar ai sperat.

Viața nu a fost smarald,
Diamant nici pe departe,
Astăzi însă un înger cald
Ți-a întors fila din carte.

Unde ne-ndreptăm acum?
Ora cât e, ce ne-aşteaptă?
Nu te teme, te iubesc,
Calea noastra e cea dreaptă.

Nu sunt eu cel ce te minte,
Nici nu joc rolul cuiva,
Sufletul, fără cuvinte,
Și-a găsit perechea sa.

Vom birui orice monstru,
Lin pluti-vom ca un nor,
A venit și timpul nostru
Pentru-adevăratul zbor.

Povestea e despre tine,
Crede-n ea, să nu renunți,
Dacă tu ești lânga mine
Voi putea să mut și munți.

Tu ești cea care-mi dă forță,
Motiv s-alerg spre noi porți,
Să aprind flacăra-n torță
Pentru-o mie una nopți.

Suflete pereche

Când sufletele pereche reușesc să se-ntâlnească
Se privesc, se iau în brațe și încep să se iubească.
Timpul nu vrea să mai curgă, seacă oceane, mări,
Dulcea lor singurătate naște mii de sărutări.

Vreau ochii tăi să îi alint, să îți ating gura ușor,
Să simt că mori de fericire, să te mângâi cu dor,
Să-ți sorb suspinele tăcut, să-ți aud inima bătând,
Să te adorm încetișor, să nu-ți mai ies din gând.

Glasul tainic al iubirii își păstrează rădăcină,
Răsărind după furtună pe-albe raze de lumină.
Inorogul plânge-n șoaptă, dar nu moare niciodată,
Se hrănește cu speranță văzând dragoste curată.

Arde iar flacăra bucuriei, răsare luna luminând,
Iubește-mă, floare albastră, iubește-mă, chip blând!
Tu ești ființa care-a știut inima să o învie,
Vreau să îmi trăiesc viața doar cu tine, Poezie.

Învelește-mă-n fiori, strânge-mă te rog de mână,
Te iubesc, te voi iubi chiar și-ntr-o lume păgână.
Murmură-mi cu vocea caldă că tu nu vei dispărea,
Înger ireal de dulce, rămâi pe veci în viața mea!

1000...

O mie de mesaje din suflet eu ți-am scris,
Ca pasărea pe cer zburdam, ca într-un vis.

Nu îmi doresc comori, nu vreau nici nemurire,
Ca să fiu fericit mi-ajunge a ta privire.

O mie de rugăciuni, mi-e martor Dumnezeu,
Le-am rostit pentru noi, că tu ești sensul meu.

Să poți zâmbi mereu aș renunța la viață,
Vei fi soarele meu în orice dimineață.

Îngerului meu albastru

Lumina fericirii în viață când răsare
Și-nseninează feeric gândurile noastre
Stelele de pe boltă și perlele din mare...
Lebedele pe valuri și luna sunt albastre.

Albaştri au fost şi zorii în care-ai apărut,
Albastră era secunda în care te-am plăcut,
Albastră e și magia pe care o trăiesc...
Albastru am rostit și-ntâiul "Te iubesc!".

Albastră este inima ce bate-n pieptul meu
Și sufletul... și visele... și cer... și curcubeu,
Albastru e și drumul pe care spre mine vii...
Albastră-i și dorința ca-n brațe etern să-mi fii.

Albastră este ploaia, stropii ce o să cadă,
Albastră e și iarna, cu-ntreaga ei zăpadă,
Albastră-i primăvara, vara ce-o văd în zare...
Sărutul tău, suspinul și dulcea răsuflare.

Albastră este frunza ce pică de pe ram,

Albastră-i tinerețea și clipa ce-o petreci,

Albastre-s păsărelele ce-mi ciripesc la geam...

Albastru-i universul. Și ne iubim pe veci!

Nebun după tine

Iubind poți zbura și cu o aripă pe al tău drum,
Eu, chiar dacă nu sunt nor, plutesc acum.
De ar da fericirea căldură aș încinge planeta,
Iar dacă ar străluci aș lumina ca și cometa.

Singur aș fi doar coroană cenușie pe mormânt,
Fără tine m-aș simți precum frunza-n vânt.
Aș face orice să nu cunoști nicicând suferința,
Să fiu îngerul care-i pronunță destinului tău sentința.

Nu am halucinații, dar te văd o floare,
Mi-ai pictat existența în curcubee de culoare.
Îmi curgi lin prin vene, trăiești în mine mereu,
Reprezinți cel mai frumos vis al sufletului meu.

Tânjesc să te am ghid etern în al sorții labirint,
Să-mi decorezi cerul vieții, fiind lună de argint.
Să devenim în iarnă doi fulgi nemuritori,
Îndrăgostiții hibernali ce se aleargă prin ninsori.

Mă plimb în ploi albastre cu capul gol, visând,
Plin de tine în gânduri, îngerul meu blând.
Nu sunt nicidecum poet, ce am scris nu-i poezie,
Doar glasul inimii mele, vibrând cu frenezie.

Taina vieții

Atunci când sufletul dispare-n zare
Pierdut sub voalul tainicei chemări,
Râmân în urmă doar o lumânare
Și, pentru totdeauna, mii de întrebări...

Pentru tine, Buni!

Mă gândesc în fiecare zi la tine, bunica mea,
Mi-ai luminat drumul copilăriei, ca o stea.
Aripi negre fără glas te-au răpit de lângă mine,
Sunt doar ploi de-atunci în suflet, tună cu suspine.

Ai zidit precum un meșter, din nimic, castele-n ceață,
Deschid ochii cu tine-n gând în orice dimineață.
Nu voi lăsa nicicând să îmi dispari din amintire,
Preschimbată-n curcubeu răspândești din cer iubire.

Poți fi fericită, mândră, înfrunt totul, orice-ar fi,
Aștept cu drag ziua în care ne vom reîntâlni.
Mi s-au oferit spini când tu mi-ai dăruit flori,
Strălucesc azi pentru tine, în miliarde de culori.

De-aș putea o clipă trece peste vămile cerești
Aș da ani să-ți mai aud sfaturile părintești.
Să te strâng o dată-n brațe, să-ți spun cât îmi e de greu,
Cât lipsești din viața mea, AM SĂ TE IUBESC MEREU!

Serul tăcerii

Sufletul e doar o undă pe care viața emite,
Vei trai exact cât Dumnezeu îți va permite.
Uiți această lume când rămâi fără semnal,
E ca și Internetul, care cade-n mod banal.

*

Oare te-ntrebi ce-i moartea, chiar îți dorești să știi?
Apare brusc un înger și te întreabă: „Vii?”.
Prinde ușor sufletu-n palme și-apoi, contra durerii,
Îți injectează în el un ser... serul tăcerii.

...

Deșteaptă-te, române!

De ce numai din a mea pană tot curge versul negru,
Oare am rămas în societate singurul integru?
Sau poate mai contează și de ce culoare-i oaia?
E-adevărat atunci, sunt negru, albă mi-e doar foaia.

Merg lucrurile anapoda, se scufundă România,
Subestimăm inteligența și slăvim prostia.
Dacă ar mai reveni vreodată Iisus pe-acest pământ
L-ați răstigni din nou, plângând apoi fals la mormânt!

Nu-mi pare rău de cei ce-au fost, ci de cei ce sunt,
Că privind prezentul nu prea pot să nu mă-ncrunt.
Ar trebui să luptăm, să nu ne tragem soarta la sorți,
Dar stăm şi nu facem nimic, de parcă am fi morți.

Treptat se vor vinde suflete și se vor șterge minți,
Vom fi dresați să dăm din coadă pe 30 de arginți.
Îi înțeleg pe cei pleacă și nu-i duc țării dorul
Când, plătind să îți scoți fierea, îți taie piciorul.

Eu nu mi-am dorit o clipă să plec ca alții „afară”,
Visez să adun bani să-mi clădesc propria țară,
Fără zahăr, doar cu rom și cu mulți struguri în vie,
Iar numele să îi fie Amara RomÎnVie.

Aș simți că e regatul care m-a reprezentat mereu,
Locul ce perfect descrie cât o duc de... bine.
„Las-o bă, că merge-așa!”, cât o să mai meargă,
Nu vedeți că e în comă, că zace deja pe targă?

De se va eutanasia cândva azi încă liberul gând
Mă voi îneca-n cuvinte și-am să mor plângând.
Tot ce mai am de preț e dreptul la exprimare,
Privat de el sunt ca delfinul naufragiat din mare.

Alarmă literară

De-aş fi ministrul educaţiei aş prinde tinerii de mână
Şi i-aş conduce la bibliotecă, să-nveţe limba română...

*

Distrugeţi literatura, o reduceţi la zero,
O incendiaţi din temelii, ca Roma-n vremea lui Nero!
Sunt gânduri dintr-un suflet trist, rănit de incultură
Că lumea suferă de prostie, uitând azi de lectură.

Lansez un semnal de alarmă de la ultima redută,
Atracţia pentru cărţi devine „o scrisoare pierdută”.
De nu se năştea Gutenberg, să perfecţioneze tiparul,
Mă gândesc de multe ori, noi cum citeam ziarul?

Au fost cândva, însă demult, „o prea frumoasă fată”,
Un câine jucăuş - „Patrocle”, o „dumbravă minunată”.
„D-l Goe”, „Fefeleaga”, „Neghiniţă”, „Moara cu noroc”,
„Făt-Frumos”, „Harap-Alb”, care treceau prin foc.

Dornic, căutam „tinerețe fără bătrânețe...” și al său hotar,
Suspin după copilărie, lipsește bunica, „Fram, ursul polar”.
Îl mai știți pe Nică, al lui Creangă, ce nu sta mai deloc?
Voi nu striviți „corola de minuni a lumii”, voi îi dați foc!

Credeam că până când va curge apa pe Zambezi
Oricine va putea să îmi răspundă cine a fost Arghezi.
A uita astfel de lucruri e pur și simplu de nedescris,
Nu vreau decât să mă trezesc din acest groaznic vis.

Se schimbă lumea, evoluează, însă n-am înțeles,
Vor trece anii fără rost, pe Facebook și pe „mess”?
În viața asta stau străin, nicicum nu mai sunt teafăr,
Înalță-mă, Doamne, la cer, preschimbă-mă-n „Luceafăr”!

Malpraxis

Malpraxisul medical e un concept de fațadă,
Cât timp șoferii de pe ambulanță nu găsesc o stradă.
Deși e foarte gravă situația nimeni nu pare s-o vadă,
Toată lumea acceptă orbită, iar banul curge grămadă.

Când, cum, de ce a dispărut jurământul lui Hipocrate,
Unde sunt medicii ce îi cărau pe muribunzi în spate?
Absolut totul se aranjează, se aud mereu doar șoapte,
Însă viața-și urmează cursul, după zi vine tot noapte.

Sistemul sanitar se zbate fără scăpare, în confuzie,
Nu există buget nici măcar pentru o perfuzie.
Niciodată nimeni nu răspunde concret de urmări,
Dovezile se pierd în fum, se pun numai întrebări.

Mi-au rămas doar amintiri într-o rece dimineață,
Că n-am dispus de bani, să plătesc șansa la viață.
Poate că sunt un dement, că nu sunt foarte normal,
Dar mi-e sufletul de înger, n-am ajuns un criminal.

Îmi răsună încă-n creier vocea ce parcă mă-ngână:
„Urgență!... Are asigurare?... 73 de ani?... E bătrână...”
Revăd în minte asistenții, fumând grăbiți, cu ură,
Specialiștii obosiți și agitați, după 24 de ore în tură.

Din păcate, mai nou și dreptul la existență se fură,
Pragul nesimțirii nu mai are măsură.
Tuturor medicilor care cer fără milă bani de la pacient
Le-aș sparge brutal oasele, apoi i-aș îngropa-n ciment.

Problema mitei din spitale ar trebui rezolvată urgent,
Abordată ca o crudă rușine de membrii din Parlament.
Îmi voi reveni curând, voi fi mai tare ca un tanc,
Dar voi rămâne același sincer, atacând numai la țanc.

Rugați-vă cu mare ardoare să vă ferească Dumnezeu
Să ajungeți vreodată prin spital și să vă fiu doctor eu.
Cuvintele se pierd ușor pe veci și-n negură doar tună,
Așteptați, că poate într-o zi va sosi o imensă furtună...

Și tună... și tună... și tună...

Chemare

Pe oriunde merg mă însoțește moartea,
Chiar umbra vieții mi-e cea mai mare dovadă,
Când cel ce dă de un om urmează apoi să cadă
Eu mă hrănesc cu rouă și-am suflet de zăpadă.

Oricând privesc coroanele din întristatul cimitir
Apar ființe ademenitoare, dichisite în safir.
Neștiutele făpturi din lumea ascunsă de cei vii
Mă privesc fix, apoi întreabă: „Nu vrei să vii?”

Visez doar cruci și negru, aud iubire moartă,
Să le urmez chemarea, trecând după poartă?
Fără tine eram jumate, acum un sfert de cerc,
Odată un suflet crud și alb, azi incolor și fiert.

Îmi vine ca să plâng, îmi vine crunt să zbier,
Să mă înalț fără-ncetare către un cer de fier.
De ce nu-mi returnezi, Doamne, clipa de ier'?
Accept că-mi iei iubirea, dar lasă-mă să sper!

Puteai...

Tatălui meu biologic.

Am răzbit, trecând prin flăcări, că așa sunt eu,
Demon cu aripi de mătase, răstignit ca Prometeu.
Ai înțeles abia acum, puteai să-mi fii TATĂ cândva,
Privește cu seninătate cortina trasă-n urma ta!

E în zadar să îmi oferi banale scuze, explicații,
În liniștita-mi existență eu le percep drept complicații.
Precum secundele din ani și lunile din calendare,
Își au către Golgota rostul și semnele de întrebare.

Am primit săgeți în suflet și m-am stins ca un chibrit,
Dar m-am reîncarnat din noapte într-un dulce răsărit.
Puteai să-mi fii TATĂ cândva, demult, când nu m-ai cunoscut,
Poate că mi-ai lipsit odată, rămâi acolo, în trecut!

Mulți m-au îngropat în lacrimi și m-au potcovit cu fier,
Dintr-un leu m-au făcut puric – și-am sărit sperând spre cer.
În sanctuarul amintirii zdrobesc furtuni conștiința ta?
Nu ai permis de port-umbrelă și nici tichet spre lumea mea!

În momentele în care, doborât, strivit de greu,
Îmi călcai a vieții trenă am strigat spre Dumnezeu.
Urmează drumul crucii tale, înaintând într-un pustiu
Cu trandafiri fără petale, să te întorci este târziu!

*

Și-nvingătorul de-altădată a devenit învins tăcut,
Atletul părăsind arena cu-n ultim maraton, pierdut.

Eu, cu bunica - 1984

Înfrunt destinul

Am simțit în repetate rânduri că destinul mă învinge,
Că mă uită și mă lasă pe teren, atacantul fără minge.
Însă niciodată nu m-am resemnat, nu m-am dat bătut,
Nicio clipă nu am renunțat, nu m-am plâns, nu am zăcut.

Am încercat să îmi revin, oricât era de greu,
Să îl uimesc cu-a mea ambiție și pe Dumnezeu.
Va exista întotdeauna un nou început,
O modalitate de a recupera treptat ce ai pierdut.

*

Un drum, oricât de lung ar fi, începe de la zero,
E crezul cu care întâmpin ziua, alături de Brasero.

Ai să regreți odată!...

La groapa de gunoi a vieții
M-ai aruncat ca pe ofilite flori
Și-ai înțeles, după ce m-ai pierdut,
C-aveai nevoie de zâmbet în zori.

Ai rupt brutal lăstari de fericire
Și ai sădit doar buruieni în loc,
Cânta chitara: "...nu iubi în glumă...",
Dar tu puneai o inimă pe foc.

Decât să urci la pas cu al tău înger,
Pe trepte de zăpadă-n Paradis,
Ai preferat să-ngropi printre tăceri
Un sentiment frumos, stingând un vis.

Când fulgi de lacrimi ningeau pe răni pustii
Ecoul vântului striga-n abis:
"De ai greșit ai să regreți odată!..."
Versul ce la plecare ți l-am zis.

Ai vizitat poteca cea uitată
Și-ai căutat cu groază prin ruine,
Dar cioburile, holografice oglinzi,
Reflectau din suflet doar suspine.

Acum e prea târziu pentru regret
Și totuși prea devreme pentru a plânge,
Păstrează o petală amintire
Din trandafirul mort, udat cu sânge.

Amăgire

În dicționarul vieții căutam după tine,
M-am uitat la iubire, sinceritate, bine.
Necontenit am scotocit, cu deznădejdea-n fire,
În cele din urmă te-am găsit, erai la... amăgire.

*

Renunțînd la fericire pentru bani în viață,
Unii ajung să se închidă în cetăți de gheață,
Iar apoi la bătrânețe, rătăciți printre avere,
Își aud doar tristul suflet ajutor cum cere.

Văd gânduri printre cruci

Miroase a trist în cimitir, sună a foarte frig,
E-atâta liniște amară, încerc speriat să strig.
Îmi este cald de alb, dar n-am niciun cocor,
Pe cer aud un vultur, sau poate e doar nor.

Aș vrea să mor, dar nu mă simt încă dator
Și parcă aud demoni, umblând grăbiți în cor.
Îi văd cum vin în fugă, necontenit spre mine,
Ba nu... doar m-am gândit din nou la tine.

Strigătul sufletelor

Ştiaţi că sufletele zboară şi mor în orice clipă,
Plutind până când în neant îşi frâng a lor aripă?
Aud cum sufletele zbiară cumplit până nu mor
Şi doar mă-ntreb uimit: „N-auziţi glasul lor?”

Am fost odată-n cimitir să îmi îngrop speranţa
Şi-ntâmplător într-o oglindă mi s-a reflectat faţa.
Privindu-mă, de fapt, în ochi, te-am zărit pe tine
Şi-o voce-mi repeta-n ecou „La rău şi la bine!

„Te va urma întotdeauna, la bine şi la rău,
Tu chiar n-ai ştiut că EA este sufletul tău?”
Nu am mai spus-o nimănui, dar îmi apare-n vis
Şi ne blocăm numai noi doi în umbre, fum, abis.

Ştiaţi că sufletele zboară şi mor în orice clipă,
Plutind până când în neant îşi frâng a lor aripă?
Aud cum sufletele zbiară cumplit în al lor zbor
Şi doar mă-ntreb uimit: „Voi n-auziţi cum mor?”

Dezlegare

Nu ştiu deloc de ce-am iubit şi nici exact pe cine,
Până să pot s-o înţeleg s-a dus de lângă mine.
Avea un suflet cald în palme în fiecare ceas,
Dar a ales să îl strivească sub umbra unui pas.
Probabil că vipera neagră i-a dăruit cândva
Veninul ce l-a injectat treptat în fiinţa mea.

*

Totuşi însă timpul ştie să decidă cel mai bine,
Azi mă dezleg, himeră amară, pe veci de tine!

Aspirație-n iubire

Ce-mi doresc într-o iubire, să rămân pe veci fidel?
Să-ntâlnesc fata ce spune: „Țin sincer la el.”

Oricare suflet are un tainic bârlog
Ce poate găzdui de ger un pui de inorog,
Iar Phoenix-ul întotdeauna o să renască
Dacă găsești ființa ce știe să iubească.

Și-n timp ce cade ploaia albastră dintre nori
Te va-nvăța din nou cu-ncredere să zbori!

Nulități mondene...

Nu depind de idioți, îmi stabilesc cum vreau programul
Și tremur doar iarna, dacă deschid larg geamul.
La duelul prin limbaj rămâneți fără cuvinte,
De parcă propozițiile vi le-aș aspira din minte.

Ucid prin exprimare, mai grav ca un samurai,
Vă îngrop în litere, să nu puteți fugi în rai.
Genii caută-n gunoaie, înculții conduc țara,
Se prăbușește dreptatea, mai alert ca Niagara.

Absolvenți de medicină – anoști agramați cu bani,
Cine o să vă trateze la 70 de ani?
Te operezi de apendicită și ajungi în cărucior,
Comedie chirurgicală sau culmea operațiilor?

Diplome de facultate zac uitate în sertare,
Nu prea mai găsesc cuvinte, deși adorm pe dicționare.
Intelectualii de elită nu apar la știri, în presă,
Doar jandarmi incompetenți, când greșesc vreo adresă.

Deschid scârbit televizorul, crăcănată pe-o comodă,
Povestește o nulitate despre un festival de modă...
Unde ești tu, Țepeș doamne, să văd în ce îi mai pui
Pe cei ce slăvesc prostia în Regatul Nimănui!

Învățăminte

Ființele se nasc și mor, pierdute ca-ntr-un abator,
A accepta că viața-i fum e lege pentru muritor.
Ți-a spus că îi vei fi luceafăr pe bolta sorții lui în veci,
Iar din cuvinte au mai rămas suspine-n zile gri și reci?

Pândind ascunsă în secret secunda tace și lovește,
E cavalerul timpului, uitarea sumbră îl hrănește.
Ciopleşte-n sufletele lumii precum în marmură Brâncuşi
Și mână tinerețea spre ale morții uși.

În fiecare clipă agață-te de ce-a rămas,
Când viața vrea să te doboare tu dă-i cu pumnu-n nas.
Primește totul împăcat, învață de la piatră,
Că grea e soarta câinelui când mușcă și când latră.

O stea ce pică de pe cer are drumul său,
Ferește-te ca să o judeci, nu zi că-i lucru rău.
După ce înfloresc în zori se și usucă trandafirii,
Se stinge tot ce este viu în dansul omenirii.

Fantoma din societate

Mort din momentul naşterii pe această planetă,
Privesc societatea, obiectiv, prin lunetă.
Uitându-mă prin jur mă simt tot mai dezolat
Când realizez că nu sunt singurul paznic cu masterat.

Avid de cultură, absorb informațiile precum un burete
Și lupt să-mi mențin sufletul alb ca varul de pe perete.
Un nebun ce din lectură își ia zilnic doza
Pentru a-și șlefui sufletul ca lentilele Spinoza.

Sunt oaia neagră a societății ascunsă de toți în sac,
De departe par un înger, însă de aproape-s drac.
Nu-mi pasă că ești bogat, îți spăl contul cu dero,
Voi folosi atât de mult până te aduc la zero.

Ambițios, de neoprit, spun totul verde-n față,
Verde ca iarba cu rouă din miez de dimineață.
Legați-mă în lanțuri grele şi tăiați-mi limba,
Că de nu, vă devorez ca pe şoareci Simba.

Fragilitatea clipei

Am fost cândva un porumbel ce întindea aripi spre cer...

Poţi fi azi pe Everest, mâine în gunoi,
Sufletul dat la-ncălzit să devină sloi,
Sunteţi oricând liberi să mă scăldaţi în ploi,
Însă, totuşi, oare cine sunteţi voi?

Chiar dacă porumbeii răniţi se sting goi
Poate că vor fi fericiţi în viaţa de-apoi.

Am fost intelectual, am compus poezii,
Am fost bogat am avut diamante aurii,
Am fost golan, am băut baxuri de bere,
Am fost sărac, am trăit perioade mizere.

Am primit rău, am trecut şi prin bine,
Am găsit calea, dar mă întreb ce vine.

Acum am devenit un vultur, dar nu am renunţat să sper...

ÎNTOTDEAUNA!

Eu cred în dreptate, că într-o lume cumplită
Nu pot fi cumpărați toți cu hidoasa mită.
Mă las în puterea divină și am curajul
Să înfrunt până la ultima suflare anturajul

Care vrea să mă schimbe sau să mă șantajeze,
Îi bântui pe cei care încearcă să gazeze
Cu minciuni plagiate, prefăcătorii și trădări,
Sunt balaurul care bronzează prin flăcări pe nări.

Într-o oază aridă cuvântul sincer naște apă mereu,
Țin capul sus mai mândru decât de coama sa un leu.
Mi-a fost și-mi va fi scârbă de oamenii de humă,
Nu am comportament de râmă, nu mă vând pe-o gumă.

Lacrimile inocenților le-ați preschimbat în vile,
Le veți amaneta curând, ca să vă luați pastile!
Vede Dumnezeu hoțiile din cele mai criptate zări
Și vă preschimbă banii murdari în lumânări.

Vor obosi întotdeauna inimile corupte,

Odihnească-se în pulbere! Din zale rupte,

Eliberată cu curaj de brațele realității,

Va triumfa adevărul, redând lumina cetății!

Amintiri din berărie

Cu ani în urmă, dezolat, am decis s-aleg barul,
Dar mai târziu am aruncat încrezător iar zarul.
Cu toate că inima mea părea că este moartă
A găsit din nou puterea să intre pe-altă poartă.

Încet-încet m-am plictisit de oamenii din baruri,
De halbele din berărie și mi-am impus idealuri.
Poate mulți încă vă-ntrebați ce s-a ales de mine,
Panarama aia de băiat unde-a plecat, mai vine?

Satisfăcut, am refuzat să mai pierd nopți senine,
Iar pe adevărații prieteni îi am și-azi lângă mine.
Mereu însă m-a ars crunt al dragostei foc,
Deși refuzam să tratez iubirea ca pe un joc.

Credeam că sufletul poate fi dăruit doar o dată,
Rănit, am suspinat ani la rând după aceeași fată.
Poate n-am știut a iubi și n-o să-nvăț vreodată,
Dar am înțeles să trăiesc viața așa cum este dată.

Indiferent de greutățile ce-apasă al meu destin,
Mă lupt zilnic cu ele, nicicând n-o să mă-nclin.

Regret tardiv

Doamnei diriginte din liceu, Baciu Lidia Nina.

Pentru doamna dirigintă și toate clipele-i de chin
Dedic cu drag aceste strofe ce din inimă vin.
Pe-atunci chiar nu-nțelegeam ce caut eu la liceu,
Poate m-a forțat bunica să-mplinesc destinul meu.

Parcă din calea spre rai, când urcam plin de avânt,
M-a retrogradat Dumnezeu în iadul de pe Pamânt.
La prima ușă de la parter, la dreapta, pe-un coridor,
A fost clasa de filologie, cel mai „groaznic" abator.

Am chiulit pe cât posibil, dar nu s-a putut mereu,
Am mai mers și pe la ore, deci trecut-am și prin greu.
Veneau profi cu niște fețe de ziceai că-s doctoranzi,
Îmi citeau de Schopenhauer, vectori, euglene, Anzi.

Mă-ntrebam ce e cu mine, cum stau să îndur durere,
Apoi fugeam la berărie, să-mi revin lin în tăcere.
Bine-nțeles că nu plecam fără să mă satur de bere,
O lege necrisă a cugetului spune să-i dai ce-ți cere.

Nelipsit de bunul simț, tocmai ca un elev silitor,
M-am întors 'napoi la școală... în semestrul viitor.
Sigur am uitat de multe și-ncă multe voi uita,
Dar pe dumneavoastră-n suflet cert veșnic vă voi păstra.

Filozofia mea

Rupe lanțul, alege libertatea, nu fi sluga nimănui,
Interpretează-ți propriul rol, pune regia altora-n cui!
Nu te târî jenant pe burtă, chiar dacă rămâi singur,
Smulge-te cu demnitate de rezervația din jur!

N-am loc unde să țin banii, de-asta de ei nu-mi pasă,
Doar n-o să-mi arunc pentru hârtii mobila din casă.
Nu voi putea fi cumpărat niciodată-n viață,
Amuzat, am să ți arunc aurul în față.

Poate că am să rămân întotdeauna un neînsemnat,
Dar mă zbat, cu orice preț, să mă păstrez imaculat.
Când ființe cu aripi de plumb cad frânte în tăcere
Eu îmi fac aripi din rouă visând să zbor spre stele.

Peron pustiu

Încă visez că m-ai iubit cu-adevărat,
Când nu știam de poduri frânte-n gheață,
Ne promiteam cu glas înaripat
Că vom zbura pe-același cer în viață.

Răsună-n gând, în fiecare clipă,
Cum ne juram, precum în cuib cocorii,
Înlănțuiți, chiar fără o aripă,
Să ne-nălțăm până atingem norii.

Cu inimi ruginite, rătăcind departe,
Ne leagă doar ninsoarea amintirii,
De trenu-acela albastru mă desparte
Biletul mistuit de flacăra iubirii.

.....

Aștept alt tren, ce s-a pierdut de gară,
Să vină-n drumul meu, peron pustiu,
Nu știu, dacă vreodată o s-apară,
Să-l iert sau să îl cert că a ajuns târziu?

Pila

Visam să fiu un campion, model de frumusețe,
Să mă mențin numai în top, ca leu-n tinerețe.
Am stat neîncetat în școli, învățând de toate,
Pot merge tiptil pe burtă, dar și să dau din coate.

Simțind că anii trec în goană, să nu rămân sărac,
Am întrebat pretutindeni ce-ar trebui să fac.
Și-am înțeles că n-ar fi greu să am mașină, vilă,
Nefiind nevoie, de obicei, decât de-o simplă pilă.

M-am dus pe la toți cunoscuții, dar unul nu a vrut
Să-mi dea și mie acea pilă, nici măcar împrumut.
Văzând că nimeni nu m-ajută, cu conștiința trează,
M-am angajat neavând bani și sunt agent de pază.

Când mă trezesc supărat, mergând la lucru-n silă,
Repet mereu în sinea mea: „S-o ia naiba de pilă!”

Glasul unicornilor

Și-a plâns în noapte,
Dar n-ai fost, n-ai auzit.
Voia săruturi, dorea șoapte,
Nu ai venit.

S-a întristat, a tot sperat,
L-ai lăsat singur și speriat.
Te-a așteptat, a suspinat,
Nu ți-a păsat.

Acum e liniște, tăcere,
Nu îi mai poți da mângâiere.
E rece chiar dac-ai sosit,
Fiindcă... a murit.

Era un suflet rătăcit,

Sincer, plăpând.

Dar te-a iubit.

Așa se sting ele, de dor,

Se-neacă-n ocean de-amor.

Se schimbă societatea, evoluează omenirea,

Mai urlă numai unicornii. Ați răstignit iubirea!

Mi-e dor...

M-am tot gândit de-atunci numai la dor,
La sentimentele ce simt că-n piept mă dor,
Eu cred că-n a sa lipsă sufletele mor,
Plutesc în gânduri triste, nu-mi e deloc ușor.

Tânjesc să-nvăț să cânt în noapte un dor,
Să-l limpezesc în apă, să-l desenez pe nor,
Nu sunt deloc capabil a traduce „dor”,
De ce nu reușesc, deși mă simt dator?

L-am căutat în toate, să îi dau onor,
În lacrimă, în zâmbet, în fior,
Știu că iubirea s-a-necat în ploi,
Dar încă și acum mi-e dor... de noi.

Ce-a mai rămas?

Când inima devine al vieții infern,
Din mări învolburate și valuri de foc,
Furtuni îndurerate pe suferință cern
Îndoliate diamante, într-un funebru joc.

Suflet mut, impenetrabil zid de piatră,
În temnița trădării jurăminte latră,
Adie rece uitarea, ofilind trandafiri,
Speranța-i mahmură, a băut amintiri.

Ce-a mai rămas acum din poezie,
Din gândurile și din visul meu?
În templul nimicit cu frenezie
Altaru-i spart și preotul ateu.

Clopote negre în ecouri tună,
Iar clipe ning cu lacrimi de acid,
Îndepărtate promisiuni răsună,
"Te voi uita când ochii am să-nchid!"

Azi, pana tristă scrie despre tine,
Te re-ntâlnesc în lumea gri din gânduri,
Povestea noastră a murit precum Icar,
S-a sinucis sub aripi reci de scânduri.

Într-un mileniu n-am putea să reclădim
Ce-am năruit naiv cu despărțirea,
De ce ne-a fost sortit să ne-ntâlnim,
Să înțelegem cât poate răni iubirea?

Iubire-n Generația Smart...

Furăm din anii vieții, iubim pentru avere,
Renunțăm la sentimente plângând în tăcere,
Facem promisiuni fierbinți ca să le încălcăm,
Suntem Generația Smart – totuși evoluăm...

Dacă inima-i mutilată de cioburi de minciună
Udată cu lacrimi de înger răsare-n piept furtună.
Când Phoenix-ul se prăbușește în plasa amintirii
Din aripile lui se-ncheagă sicriele iubirii.

Și ploaia sorții, cândva albastră, devine uragan
Ce sfâșie sufletul pierdut cu forța unui titan.
Trist unicornul se ascunde, speriat de a sa umbră,
Iar demonii din întuneric veghează-n ceața sumbră.

De mi te vor răpi din brațe șterge ce a fost
Și voi uita ca să mai zbor, ca fluturele prost.
Nu caut luna în zadar când stele cad din cer,
Luceafărul venind grăbit cu-al morții levier.

De când iubirea are preț și visele se vând?

De ce cerșim eternitatea, dar murim curând?

Noi întrebări mereu se nasc și nu le descifrăm,

Suntem Generația Smart – totuși evoluăm...

"Criticului" meu

Decât să urci nemeritat cu aripi de Red Bull,
Ridică-te încet, dar sigur, cu forța unui pitbull!
Nu te lua cu mine în gură, înțelege, ține minte,
Tai zilnic frazele felii, mănânc salată de cuvinte.

Trebuie dispozitiv de de-rimat să mă repare, ştii,
E singura soluție să nu mă mai exprim prin poezii.
Combin cuvintele precum chimiştii substanțe,
Lovesc verbal analfabeții, fără pic de discrepanțe.

Am atât de multe idei în a mea zbârcită minte
De parcă m-ar fi alimentat cu perfuzii de cuvinte.
Sunt amalgam de cele mai dure şi inedite roci,
Un ghimpe în coaste pentru cocalari şi dobitoci.

Evit să ucid prin rime, cu predilecție vara,
Mă tem că pe caniculă se-mpute și mai tare țara.
Pot lovi la orice oră cu ironie atât de bine
Încât speriat vei crede că a ieșit sufletul din tine.

Cuvintele îmi vin cu miile în gânduri,
Fac de vreau cabane din ele, ca din scânduri.
Nu pot să înțeleg de ce cești la mine gura,
Încerci poate din răsputeri să îmi înghiți cultura?

Am băut fără măsură, ani la rând, de plăcere
Și-am adunat inteligență din sticlele de bere.
De-asta unele poezii sunt cu rime în val, bă,
Că le-am pescuit cu măiestrie direct din halbă.

Dar tot mi-e sete de cultură, ca lui Setilă de limonadă,
Precum clipei de vis de viață când moare în tornadă.
Chiar nu aspir să posed infinită „valoare literară”,
Să mă streseze inculți burtoși, cântându-mi la fanfară.

De te gândești că mă gândesc să scriu ceea ce vrei,
Arată-mi teoria dispariției, cât număr pân' la trei.
Am fost atras către ceva forțat în momente puține,
O dată când căram fier și au pus magnetul pe mine.

Nu s-au stins semeni luptând pro-democrație
Ca să-mi țină o fantomă cu seceră și ciocan teorie.
Nu fac parte din generația „pun pe o brichetă botul”,
Nici în schimbul unui Bugatti Veyron nu ți-aș da votul.

Am rămas repetent repetând în repetate rânduri repetiția,
Repet, nu mă încadrez în ritm, cheamă „Miliția”.
Știi cum se naște în cazul meu o umilă poezie?
Îi ofer un creion sufletului și îl las să scrie.

Celor care afirmă că de disciplină poetică duc lipsă
Le promit că voi strânge un tir până la Apocalipsă.
Înot în oceanul de inteligență, fac lejer și pluta,
Mă simt în el mai confortabil decât în aer parașuta.

Privind la societate și remarcând că lumea fură
Am furat și eu cuvinte și-acum îmi ies pe gură.
Posed atâtea încât, ca o banală măsură,
Le epuizez după ce îi dai galaxiei a doua tură.

Nu iau lecții de la Adelaide Uni, dar, de insiști să mori,
Te plimb prin literatură până când vei da erori.
E doar un simplu drept la replică, nu vreau să suferi,
Să vin la tine, din milă, aducându-ți nuferi.

Te dărâm prin exprimare, apoi te las în derivă,
De riști să nu te mai trezești nici la Terapie Intensivă.
Așa că, mai bine, lasă-mă relaxat în lumea mea
Și n-am să te deranjez când savurezi ultima manea...

Am pus pe masa vieții o hârtie!

Am pus pe masa vieții o hârtie
Și lacrimi au născut timid idei,
Lăsând iubirea, încă vie,
Să-mi amintească de-ochii ei.

A nins cu foc din galaxia
În care unicornii cântă,
Pentru ca iarna, poezia,
Într-un duet de lume sfântă,

Să mă convingă-n pragul serii,
Când soarele pleca în ceață,
Că vestitorii primăverii
Vor răsări iarăși din gheață.

În gând, pansând inima spartă,
Vibra un cântec, în tăcere,
"Iubește sincer, uită, iartă,
E cea mai dulce mângâiere!"

Am pus pe masa vieții o hârtie
Și lacrimi au născut timid idei,
Lăsând iubirea, încă vie,
Să-mi amintească de-ochii ei.

De vorbă cu destinul

La umbra unei lumânări schimb câte-o părere,
Stau cu destinul la un suc și-ntreb ce îmi mai cere.
Nu-i iau șampanie, nici flori că nu mă simt dator
Și, chiar de nu-mi va da nimic, rămân învingător.

Călimară

În amintirea iernilor cu soare,
Tu erai imn, iar eu visam să cânt,
A jurămintelor, chiar dacă doare
Iluzia sculptată în cuvânt.

Azi am să beau din vinu-acela iară,
Ce scoate poezii din suflet. Calimară
De rime a fost magia, dar n-am știut,
Ne-am despărțit fără să ne fi cunoscut.

În amintirea nopților în care
Îmi murmurai că-s cerul de poem
Când luna venerează Carul Mare,
Că niciodată din tristețe n-o să chem

Aripi de dor din depărtări tăcute
Să mă transporte înapoi în vis
Și să întoarcă din prăpăstii mute
O lume de poveste. Paradis

Mi-ai fost cândva sau numai amăgire?
Cristalul spart din verigheta vieții
A radiat în noi ruine de iubire,
Clonând din lacrimi roua dimineții.

.....

Stau singur, lângă gânduri izgonite,
Într-un regat de gheață mișcător,
Decad incert din orizonturi infinite,
Cu aripi frânte de-un albastru nor...

Monolog cu Dumnezeu

Nu-mi doresc celebritate, nici nu am să o apuc,
De asta am și postat poeziile mele pe Facebook.
Toată lumea cere bani, preoții prin „sfântul cult”,
A te lăsa popa lefter înclin să cred că este furt.

Oare ce s-a întâmplat acolo sus cu Tine, Tată,
Ai sărăcit chiar și Tu, în lumea aceea minunată?
În predicile către mulțime Iisus n-a cerut un ban,
Azi Scriptura a devenit pentru hoți un paravan.

"Renunțând la avere arăt cât țin la sufletul meu,
Lepădându-mă de Necuratul, pentru Dumnezeu."
Mă-ntreb uimit: Sunteți tare diplomați voi
Sau societatea chiar s-a umplut de boi?

Am stimă pentru preoți, abile călauze ale sorții,
Care nu îngroapă la preț de cocaină morții.
Sincer, la ce îmi mai folosește în viața de apoi
Dacă-s îngropat în aur sau doar în banal gunoi?

Oare unde mai ești, Doamne, arată-mi a mea cale,
Nu știu pe unde s-o apuc, către munte sau la vale?
Să rămân la fel de liber, să mă înrobesc în cătușe,
Să fiu același sincer, să mai admir brândușe?

Indiferent de ce îmi dai, Doamne, e mereu bine,
Poate însă vei căuta ceva deosebit și pentru mine!
Ți-ai putea trimite îngerii și-n a mea simplă viață,
Că de-atâtea probleme am deja fruntea creață.

Ai promis cândva, demult, că nu ne vei părăsi,
Că vom fi întotdeauna fiii Tăi și că etern ne vei iubi!
Nu vreau nicidecum bani, faimă ori nemurire,
Dă-mi, de vrei, numai un miligram pur de iubire.

Mă dezumanizez, devin ca diamantul, dur,
Măcar Tu poartă-mi de grijă, nu mă lăsa singur!
Simt că a murit speranța, Te rog mult să mă ajuți,
Nimeni nu mă ascultă, Tu mă mai asculți?

În urma noastră

Ne despărțim definitiv, lăsând în urma noastră goi
Copacii care înfrunzeau cândva doar pentru noi.
Când cârduri mari de ciocârlii cântau iubiri care nu mor
Juram să fim mereu la fel, uniți doar în al nostru zbor.

Dar versurile mai și dor, născând din poezie spini,
Cu vârfuri care se ascut, stingând în suflete lumini.
Azi, rătăcind în depărtări, cad pescărușii triști în mări,
Purtând pe aripile lor speranța din albastre zări.

Plouă mărunt din ceruri pline de regret,
Ne-adoră încă ploaia, las' să plouă,
Ca în poiana-n care construiam încet
Un curcubeu din boabele de rouă.

Ningeau petale de iubire, din trandafiri albaștri, vii,
Când nu știam de suferință, de negru, fulgere și gri.
Înstrăinați de poezii, azi nu ne mai găsim în ele,
În nopțile târzii de toamnă răsună lacrimile grele.

Cum ar fi fost dac-am fi știut să ne mai dăm măcar un ceas?
Al separării glas pustiu în urmă poate-ar fi rămas.
Mă-ntreb mereu... Tu te-ntrebi? Într-o cetate-nchisă, uitată,
În urma noastră, în vis de cerbi, tot fulgeră și plouă piatră...

Gara vieții

Cândva demult, în lumea rea,
Un basm frumos se încheia,
Un vis perfect se năruia,
De pe peron un tren pleca.

În urmă o șoaptă rămânea.

Un basm frumos s-a încheiat,
Un tren din gară a plecat,
Din ochi o lacrimă a picat,
Eu n-am uitat, tu n-ai uitat.

Și totuși viața a continuat.

Nici basmele nu s-au sfârșit,
Tot alte trenuri vin mereu,
Dar ochiu-i încă umezit,
Iar sufletul la fel de greu.

Oare unde o fi și trenul meu?

Întrebări

"Vreau să ne iubim până la adânci bătrâneți, lungi și late,
Să mă cari ca pe un scai, un mileniu, pe al sufletului spate!"
Am fost dus cu zăhărelul, presărat cu abureală lină,
Până când sufletul a ajuns o Sarmizegetusă, o ruină.

Mă întreb necontenit, privind incertul din zare,
De ce au dreptul de-a iubi și cei fără chemare?
Câți se sting singuri, răniți, într-o tristă uitare?
Chiar nu există relație fără lacrimi amare?

Amorul e doar un călău, ce cu-al său rece clește
Sparge pasiv și inima care sincer iubește?
Se va ivi vreodată-n zare ființa care poate
Să mă lamurească unde și când s-au schimbat toate?

Jurăminte

„Promit că voi avea mereu grijă de sufletul tău,
Îți jur că nu te voi răni niciodată,
Voi fi alături de tine în fiecare secundă, la bine și rău,
Indiferent câţi ani vor trece rămân neschimbată."

Încă nu am reușit să uit multe din câte mi-ai promis,
Deși încerc să șterg clipele îmi apari în vis.
Dumnezeu e sfânt și tot ceea ce face El e perfect,
Totuși, a creat omul cu un mare defect.

L-a plămădit incredibil de puternic, inteligent, agil,
Dar, din păcate, i-a dăruit un suflet extrem de fragil.
Ai spus că timpul alină, că îmi voi reveni odată,
Însă nu am mai reușit să te înlocuiesc cu nicio fată.

Probabil că ar fi necesar să nu privim iubirea ca un joc,
Ori, mai bine, ar trebui să învățăm să nu iubim deloc?
Încerc să merg înainte, să caut al meu drum,
Să trec prin orice apă și să răzbesc prin fum.

De ce-mi doresc atât de mult s-o întâlnesc pe EA,
Acea făptură dispusă să facă orice pentru viaţa mea?
Care mai e oare preţul iubirii în lumea asta depravată,
Un munte de bani, o vilă de lux sau o maşina blindată?

E păcat că tot mai des inocenţii societăţii rănile-s ling,
Că fiinţe sincere, fără vină, zdrobite-n tăcere se sting.
E incredibil cui ne oferim inima, pierzându-ne cu firea,
Dar poate cel mai trist e... că s-a născut iubirea.

Avea ochi căprui...

Avea ochi căprui și era o zână,
Vise albastre m-au prins blând de mână.
Aveam numai răni, mi-a pus pe aripi balsam,
Când găseam porți închise zburam către geam.

Un demon și-un înger au trăit o poveste,
Frumoasă de-i prinse și iadul de veste.
Acum sunt uitare, iar povestea "era"
Și n-o să mai pot vreodată zbura...

Dorință

Aș vrea...

Să rămân veşnic treaz, însă... visând,
Să alerg cu viteza luminii, dar... stând,
Să urc ne-ncetat către cer... coborând,
Să te pot mereu ține minte... uitând.

Să mă exprim în cuvinte... tăcând,
Să plâng cu lacrimi amare... râzând,
Să mă sting cu apă de mare... arzând,
Să reușesc a veni spre tine... plecând.

Oricând...

Vis de argint..

Într-o zi am aflat că ai fost o minciună,
Că sclipire ți-au dat blânde raze de lună.
Din ninsori și tăceri evadau triști ghețari,
Printre fulgi așteptam ca în brațe să-mi sari.

...

Să fugim în infern, al destinului joc
Să-l călim în văpăi, dându-i lacrimii foc.
Să aplaude îngeri și simțind cum tu tremuri
Să ne dea iarăși aripi, să zburăm ca pe vremuri.

Am visat să ajungem pe o stea fără nume,
Să clădim din albastru doar noi doi altă lume.
Să te-alerg iar în ploaie, să crezi iar în minuni,
Să trăim doar duminici, să uităm că e luni.

...

Într-o zi am aflat că ai fost o minciună
Și privind către cer i-am urat noapte bună.
Am ascuns în durere un bizar labirint,
Unde tu vei rămâne visul meu de argint.

Rămâi cu bine!

Chiar de plânge inorogul sau cad stelele în vânt
Sentimente-n inimi pure încă există pe Pamânt.
Nu-s normale într-o relație lacrimile dacă vin,
Dragostea e tril de păsări, infinitul cer senin.

Când tristețea se dezvoltă ca și plantele în seră
Nu e nicidecum iubire, ci doar aprigă himeră.
O ființă rănită de demoni în noapte s-a retras,
Nimeni nu va afla vreodată, lacrima nu are glas.

Mereu însă se găsește un tărâm pentru noi vise,
Se vor naște-n orice clipă alte poezii nescrise.
Azi speranței i-am lăsat deschisă-n zori o ușă,
Voi renaște iar cândva, puternic, din cenușă!

Un altfel de Paște..

Plantasem vise să răsară o poveste,
Castele de zăpadă incendiate plâng,
Nimic din ce a fost alb nu mai este
Și stelele din univers negre se frâng.

Picături plumburii se revarsă prin ploi,
Să renască potop, sa ne-aducă-napoi.

E vremea pierzării, e timpul trădării,
Plăcerea devine altar de păcate,
Resemnat m-arunc în spuma uitării,
Mă îneacă amintiri decapitate.

Acum, povestea dulce ce-ai promis
Se mai reflectă-n ciobul unui vis.

Iubirea lovește cu a tristeții spadă,
Ma judecă din noapte urși de zăpadă,
Singur în iarna morții, fără patine,
Ecoul mă-ngheață, în gând cu tine.

Și-ncep să simt cum e atunci când doare
Sinceritatea-n a minciunii închisoare.

Privesc infinitul, oglinzi ruginii
Mi te reflectă din lagune pustii.
Tăcerea se sparge și-ntr-un decor de fum
Prezentul devine final brusc de drum.

Mă-mbie fantomatic păduri care tac,
Să fiu o creangă uscată într-un diform copac.

Cuprins de uitare, din val de ruine,
Mă strigă iluzii, tu fugi de mine.
Cad peste noi frunze de smoală,
Fructe amare, roase de boală,

De plâns, de minciuni, de inimi zdrobite
Din suflete vii cu gânduri putrezite.

Pe plaja mării, secate de-ncercări,
Deshidratați solii iubirii mor,
Rămân în urmă strâmbe lumânări,
Ostatici în teatrul unui vis tulburător.

Și crivățul recită ce noi nu am știut,
Trăim să străbatem infernul pierdut..

Rugă către al meu înger

Am stat mereu lângă un înger şi nu l-am zărit,
Sângele-mi curgea din suflet, doar am suferit.
Oriunde mergeam în lume oameni mă răneau,
Nu trecea o supărare c-altele-n valuri veneau.

Până când în dimineaţă doborât, lovit de greu,
Am strigat acuzator: „Doamne, n-am înger şi eu?”
Aşteptând în întuneric ajutor printre suspine
Mi-a răspuns o voce lină: „Aici sunt, lângă tine!”

Atunci când dai de amăgire apar în al tău gând,
Însă ţi-a păsat vreodată că sunt obosit, flămând?
Te-nsoţesc neîncetat, zi de zi oriunde ai merge,
Crezi că lacrima dispare dacă cineva n-o şterge?

Am luptat speriat cu demoni, răbdând pentru tine,
Când aveai clipe-nsorite oare te-ai gândit la mine?
Ruşinat şi cu regrete, ascultam cum el mă ceartă,
Astăzi simt ce mult mă aperi, înger blând, te rog, mă iartă!

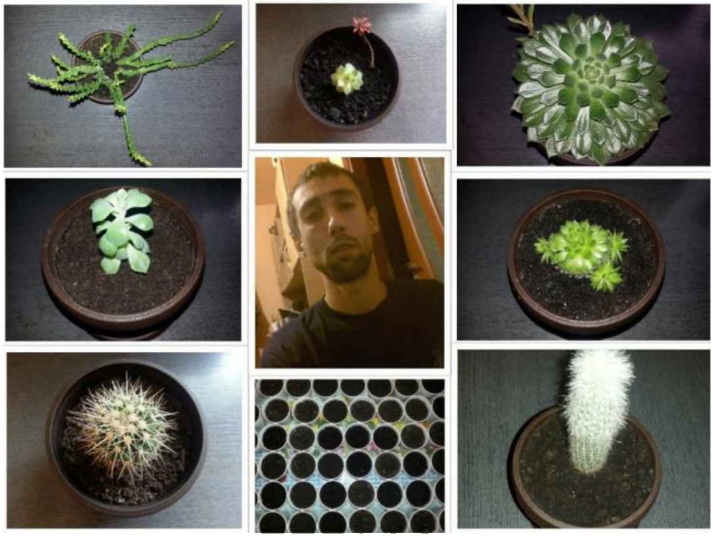

Încercare

Am încercat să regăsesc în flori
Aripa fluturilor morți în zori,
În labirintul de melancolie
Să re-ncarnez a dragostei stafie.

Azi, o petală de culoare vie
Înlocuiește un rând de poezie,
Inima râde, dar sufletul știe,
Clipa ce a murit nu mai învie!

Galaxii cu versuri

Voi sta ascuns, în mantii de tăcere,
Chiar dacă gânduri mă vor prigoni,
Voi fi doar umbră, n-ai s-auzi durere
Și-ai să-nțelegi cât te-am putut iubi.

Se scutură de lacrimi copacul amintirii,
Secundele aduc de-acum doar ploi,
Au putrezit în suflet trandafirii,
Albine gri culeg din el puroi.

Privesc oglinzi de plumb în depărtare,
Netulburate cresc sper cer narcisele,
Încă se vede-n ele curcubeul care
Ne-a colorat odată visele.

Dar tu rămâi pierdută-n infinit,
Iar eu respir printre zadarnice demersuri,
Până vom deveni la asfințit
Planete siameze în galaxii cu versuri.

Credință

Când mă scufund mă trage Dumnezeu în sus
Și-mi face un răsărit albastru din apus!

Voi trece încet-încet peste toate,
Voi putea s-ascult fermecat alte șoapte.
Voi aținti mereu ochii spre cer,
Voi rămâne în continuare sincer.

Voi răzbate prin caniculă și prin ger,
Voi începe vieții iar să îi cer.
Voi învăța firav să zâmbesc,
Voi îndrăzni o ființă blândă să iubesc.

Voi înțelege că florile an de an înfloresc,
Voi accepta și că TIMPUL... n-am cum să-l opresc.

Pseudo-valori

N-am primit aur de-a gata, ca de multe ori bogații,
Am alergat după trenuri, nu m-au așteptat în stații.
Urăsc faima, rămân mereu în umbră,
Evit reflectoarele, prefer o atmosferă sumbră.

Cred încă în poezie, în clipele ce n-au venit,
În visul de-a putea și-a vrea să fii de neclintit.
Admir fiecare zi, veșnic așa am simțit,
Frumusețea e oriunde, până și-ntr-un răsărit.

Oare de ce să mă zbat să ajung mai „sus”
Când prostia ne conduce și cam tot ce-i bun s-a dus?
Chiar de ești analfabet, dar dispui de ban,
Vei ajunge un celebru. (prost mascat de paravan)

Puțini au curaj s-o spună, deși destui au reținut,
Trimițând maimuța-n spațiu nu o faci astronaut.
Mi-e dor de valori uitate, de realele simțiri,
Nu mă încântă deloc vedetele care apar la știri.

Refugiat din cotidian stau și privesc de pe dealuri,
Văd întinse oceane de orașe, însă nu mai au maluri.
Suspin după lumi apuse, visez să mă întorc în ani,
Să mă opresc la perioada când nu știam de bani.

Te-am iubit atât de mult!

Te-am iubit atât de mult,
Încât atunci când m-am trezit
Priveam, fără să cred ce văd,
Un univers îmbătrânit.

Te-am iubit atât de mult,
Încât copiii ce-i ştiam
Tăcuţi îşi poartă barba albă,
Puştii cu care alergam.

Te-am iubit atât de mult,
Încât ţi-am scris o poezie,
Dar astăzi mâna-i amorţită,
Nici să salute nu mai ştie.

Te-am iubit atât de mult,
Încât inima mi-e pustie,
Trăiesc ca nor pe cerul morţii,
Iar ce a fost n-o să mai fie.

Te-am iubit atât de mult,
Încât am sufletul paralizat,
Nu mai visez eternitatea
Când Timpul este cocoșat.

Degenerare socială

M-am luptat cu încercări, adeseori am dus-o greu,
De parcă aș fi cobaiul favorit al lui Dumnezeu.
Am încercat de-atâtea ori în timp să rearunc zarul,
L-am căutat pe Moș Crăciun, să îmi împartă darul.

Nu cred că n-am noroc fiindcă s-a răsturnat carul,
Sunt convins că eu l-am cărat, că eu eram măgarul
Și că în clipele acelea nu s-a gândit nimeni măcar
Să lase doar o picătură de noroc și unui biet măgar.

Printre câini devin lup, între lupi mă fac leu,
Așa am fost tot timpul, la fel rămân mereu.
Ripostez prin exprimare mai rece ca o zăpadă,
Arăt ce societatea ascunde, nevrând să se vadă.

Întotdeauna, când te dezbraci, te va mușca șarpele,
Etern lama pumnalului va înjunghia spatele.
Nu-l compătimiți pe Brutus că a murit atunci demult,
Ucideți puiul de cobră ce devine cobră-adult.

Într-o realitate-n care unul pe-altul se înșeală
Prietenia va ramâne doar o simplă abureală.

Îngeri

Îngerii mor, se sting singuri în vânt
Și nimeni nu mai simte lipsa lor,
Azi, când sunt numai demoni pe Pământ,
Da, da... și îngerul e muritor!

Și chiar există iadul, iadul cu strigoi,
La fel de viu este și paradisul,
Ne-așteaptă în tăcere, pe oricare din noi,
Dar am orbit și-alegem toți abisul...

Drum

Cărându-mi în spate crucea, chiar și când tună,
Am pornit cândva din noroi, vreau să ajung la lună.
„Atinge orice pare de neatins, țintește înspre stele,
Nu te lăsa nicicând învins!” e motto-ul vieții mele.

Plecat cu mult de sub mare, azi sunt la nivel de val,
Oare-mi mai rămâne timp să ajung la mal?
Cred că-n viața anterioară nu am fost decât un cal,
Ce-a murit pe când stăpânul se distra în zori la bal.

Fericirea e complexă, un bufon bizar o-mparte,
De asta întotdeauna au de ea doar proștii parte.
Nu evit s-o recunosc, mereu am dus-o greu,
Evoluând precum un puric transformat treptat în leu.

Chiar dacă până-n prezent banii au fugit de mine,
Mă voi îmbogăți curând, îmi voi cumpăra albine.
Regret că trebuie s-o zic, chiar n-am nicio plăcere,
Polenizând florile prostiei voi face tone de miere!

Lacrimi târzii

El te-a dorit pentru întreaga viață, acum o știi,
Pentru ceilalți vei fi o stea în noapte,
Rămân în urmă fâlfâiri pustii,
Sentimente rătăcite în otrăvite șoapte.

Un singur băiat, eterne jurăminte,
Vântul iar poartă praf de cuvinte.
Fără pânză și ramă, un straniu tablou -
"A iubi azi. Și mâine din nou."

Clepsidra visării sinistră se clatină,
Trădarea oferă cristale de platină.
Inele, farduri și perle-argintii
Treptat se transformă-n lacrimi târzii.

Deșertăciune...

În căutarea visului pierdut
Mi-am băut vinul și am pornit în lume,
De când de lângă toți am dispărut
Am mai rămas o umbră, poate un nume.

Și azi, pe-aceleași străzi fără de rost,
Alerg în rătăcire, fără să pot spune
Dacă mai știe cineva c-am fost,
O, viață, totul e deșertăciune!

Uitați de cer, de vânt, de trandafiri
Vom fi cu toții, e al firii mers,
Poate că mâine, în azilul de-amintiri,
Din mine va mai exista numai un vers.

Magia ploii

Nu ne mai bucurăm de magia ploii,
Vrăjiți de-a vieții falnică minciună,
Albim prematur, sub povara nevoii,
Pustii și goi rătăcind în furtună.

Privesc o bătrână gârbovită de ani,
Fața-i e zâmbet și ochii lumină,
Mă revăd în trecut, amintire, n-am bani
Și totuși mi-era privirea senină.

.....

Azi am P.C., smartphone-uri, "plasmă"
Și prieteni, sunt mulți, într-o listă,
Dar totu-i părere, fantasmă,
Iar viața reală e tristă.

Impozite

Am o mare întrebare, mă frământă de nedescris,
Oare dacă mor de foame voi ajunge-n Paradis?
...
Impozitați colindul de Crăciun,
Impozitați și tot ceea ce spun
Flori de pe câmp prin inocența lor,
Impozitați și rănile ce dor.

Impozite pe lacrimi care curg,
Impozite pe clipa din amurg,
Impozit pe visare, cutezanță,
Placați prostia lumii cu faianță...

Impozit pe actorii de pe scenă,
Pe viețile mâncate de cangrenă,
Impozit pe lumina de la stele,
Impozite pe plombe și măsele.

Impozit pe căldura lumânării,

Impozite pe mugurii visării,

Impozite pe sânge și noroi,

Impozite pe sufletul din noi.

...

Impozit pe curajul, încă viu, de-a crede

Că-n noapte totuși Cineva vă vede.

Nu are rost!

Frunza căzută dintr-un pom doar vântul o mai ridică,
Dar imediat ce vântul trece... frunza iarăşi pică!
La fel şi sufletul unui om în care înfigi un cui,
După ce se extrage cuiul... rămâne urma lui!

S-au stins lăstarii fericirii răbdând singuri în delir
Şi înşişi ucigaşii lor... îi conduceau spe cimitir!

Chiar nu mai are nicio noimă să jeliţi amintirea
Iubirii spulberate în timp... când visa nemurirea!
Deşi că toate în lume trec o ştie fiecare
Din ce în ce mai mulţi au parte... de lacrimi reci, amare!

Dacă nu puteţi iubi sincer nu chinuiţi iubirea,
Că tristă-i clipa-n care plânsul... întunecă privirea!

Taina lumii

Poate că porumbelul când zboară către soare
Își caută iubirea, a inimii lui floare.
Poate că fulgul argintiu când cade din înalt
Moare iubind în gând, topindu-se-n neant.

Poate că ghiocelul când iese din zăpadă
E tot sol al iubirii, cui are ochi să-l vadă.
Poate că dacă omul ar fi mai cald în suflet
Ar dispărea tot răul... și ger... și ploi... și tunet.

Aspiri la bogăție, la faimă, nemurire?
Degeaba-s însă ele dacă nu ai iubire.
Când vei deprinde taina te vei trezi pustiu,
Vei regreta amarnic, dar va fi prea târziu.

Vei pierde anii vieții visând la nestemate
Și-n pragul bătrâneții ai să îmi dai dreptate.
Ai vrea să redevii dintr-un bătrân cu barbă
Copilul de-altădată, s-alergi furnici în iarbă.

.....

Va plânge amintirea, cu glas timid în vânt,
În timp ce alții îți calcă pe recele mormânt.
Asta-i dintotdeauna a lumii soartă crudă,
Că oamenii sunt orbi și nici nu vor s-audă...

Veșnicia

Poate că veșnicia s-a născut la sat,
Dar azi, sclipirea ei ce ne-a vrăjit
E doar un diamant ce-n plumb l-a transformat
Un alchimist care-a greșit cumplit.

Îndoctrinați de societate, an de an,
Țăranii pleacă, unul câte unul,
Către magia prăfuitului urban,
Și-n urma lor rămâne numai fumul.

Doar amintirea caselor în care ne-am născut,
Am preschimbat comori în ulițe pustii,
Suntem adulți cu suflet trist, deși am vrut
Să creștem cât mai repede, uitând să fim copii.

Depărtări captive...

Cât te-am iubit... nu am știut să-ți zic,
Îngeri îngheață-n depărtări captive,
Nebunii joacă șah – fac doar remize,
Iar eu alerg spre Goliat, ca un pitic.

.....

Am rătăcit în orizonturi efemere,
Nu mai e timp deloc pentru regrete,
Pe câmpul vieții se prăbușesc egrete,
Tot ce știam odată sunt mistere.

De vei dori să-ți ceri cândva iertare...
Că am iubit, că am sperat, c-am suferit,
Adu-ți aminte – fericirea-i doar un mit...
Și-aruncă înspre cer o lumânare.

Să fie stea în galaxii cu noapte,
Deasupa zborului a doi cocori,
Ce se avântă inocenți spre nori,
Înaripați născuți din triste șoapte.

.....

Orchestra brazilor albaștri, de Crăciun,
Când unicornii se-ntâlnesc în zori,
De-ai s-o asculți, o să îți cânte cu fiori
Cât te-am iubit... dar nu am știut să-ți spun.

Spre neputință...

Trăim în ignoranță, lăsăm sufletu-n vacanță,
Plătim scump fericirea și nu cerem chitanță.
Ne agățăm de clanță, dar nu deschidem ușa,
Colecționăm gunoaie, aruncăm păpușa.

Corăbii negre trec mereu și-o corabie neagră duce
Ce-a mai rămas din România, nimeni nu o conduce.
Societatea se scufundă zi de zi mai mult în haos,
Achiziționăm orice la preț triplu, plătind și adaos.

Viața merge înainte, dar țara merge înapoi,
„Ne-a dezechilibrat criza!" e sloganul pentru boi.
Nu știu unde voi ajunge, văd numai că am plecat,
Consum foarte rar alcool, însă mă simt beat.

Deși simt că n-are rost, că nu-i decât o nebunie,
Neuronii-mi mai turează, mâna încă scrie.
Chiar dacă aproape am murit, mi-e vie conștiința,
Cu toate că în curând mă va cuprinde neputința...

Anotimpuri pustii

Aș vrea să ne ascundem în anotimpuri pustii,
Ca să ne căutăm, de parc-am fi copii.
Să pot uita de noi, să poți uita de mine
Și să ne regăsim în clipa care vine!

A fost odată o poezie

Le mulțumesc acelora ce zi de zi mă tot rănesc...
Îmi sunt de un real folos, că prin ei mă călesc.
Respir o societate ce treptat se face scrum,
Iar fumul ce se înalță întunecă al meu drum.

Alerg spre Dumnezeu, aș vrea ca El să-mi zică,
De ce murim de tineri, de ce iubim cu frică...
Privesc un tei bătrân și singur, încet frunzele-i cad,
Mi-e dor de puritatea apusă, de codrii verzi de brad.

Mi-e dor de căprioarele ce alergau blând spre izvor,
De ce astăzi din tot ce-a fost a mai rămas doar dor?
Acum nu mai e liber pe cerul gri nici norul...
Înc-un copac cade în ceață, l-a doborât toporul.

Aș vrea ca atunci când infinitul mă va chema să mor
Să nu mă plângă nicio ființă, uitați-mă de zor.
Am fost numai o poezie, scrisă de condeiul vieții,
Ce-a șters-o radiera morții în briza dimineții...

De mine și de tine

"Te iubesc, te voi iubi, vor muri visele noastre
Doar când se va stinge-n noapte... amintirea florii albastre."

*

Amintirea florii albastre s-a stins
Și peste focul iubirii lacrimi au nins.
E-atât de frig încât să plâng îmi vine,
Castelul de cristal a devenit ruine.

N-aveam prea mult, dar ce aveam ne-am dat,
Un orizont nemărginit și-un vis înaripat.
Dor cicatricile, din sufletul în grab'-amanetat,
Am părăsit de mult spitalul, în acte-s vindecat.

"S-au închis rănile, n-ai cum să simți durere,
La fel ca tot ce ai trăit cândva, e doar părere!"
Păreri de rău, alții le zic speranțe de mai bine,
Eu le consider încă dor. De mine și de tine.

*

Aș vrea să fiu la Polul Sud și pinguinii să mă vadă
Cum rătăcesc în labirintul alb, căutând zăpadă...

Într-o zi...

Am băut sirop de lacrimi, înghețat de dor,
Pân-am înțeles că-n ger visele chiar mor.
Când în iarna despărțirii am plecat spre al tău sat,
Să mă plimb printre castanii ce cândva i-am adorat,

Mă ningeau frunze bolnave, mureau corbii în decor,
Croncănind că în iubire am fost doar un pierzător.
Mi-arătau oglinzi crăpate amintiri ce sângerau,
Din sicrie fumegânde nostalgii mă bântuiau.

Călător am fost în lume, imperfect, dar te-am iubit,
Va pieri povestea noastră în al timpului cuțit
Și-alte versuri argintii, sub luceferi la răscruce,
Va sculpta condeiul vremii. A iubirii neagră cruce

Unicorni o vor veghea. Într-o zi de soare plină
Voi fi iarăși umbra ta, îmi vei fi din nou lumină.
Nebuni îndrăgostiți - ca într-un sacru joc -
Și vom trăi etern într-un regat de foc.

Voi renaște-amintire

Învelită-n culori,
Te-admirau trandafirii,
Erai zâna din flori
În teatrul iubirii...
...
Prizonieri fără vină
În amurg infinit,
Tu - ecou de lumină,
Eu - un vis rătăcit,

Am apus, să-nțelegi
Cât de mult te-am iubit,
Fără granițe, legi,
Dărâmând orice mit.

Înghețând în iluzii
Și arzând când e ger,
Evadând din perfuzii,
Căutând un alt cer,

Înotând prin deșert,
Către zări incolore,
Singuratic, incert,
În zăpezi carnivore...

Azi plutesc în uitare,
Peste viață, iubire,
Rătăcind, val în mare,
Voi renaște-amintire.

Destin

Într-o eră afectată foarte grav de sărăcie
Escaladez Munții Culturii căutând hârtie.
Privesc trist containerul, ce parcă mă îmbie,
Eu o numesc sinceritate, voi poate nebunie.

Așa-mi percep eu viața, ștearsă și amară,
Stingându-se în zori, ca becuri reci în gară.
Cuvântul e totuși liber și zboară către cer,
Doar a sa libertate mă-nvață să mai sper.

Prieteniile sunt aripi pe care ți le întind cei sinceri

pentru a te învăța să zbori.

Zborul în sine însă depinde doar de tine!

Prietenie

Poți vinde un prieten pe 2 lei, dar nu vei putea cumpăra niciodată un prieten cu 2 lei!

Dacă mi s-ar da puterea aș vrea să n-o pot păstra,
Fiindcă-n lumea asta seacă nu faima-i menirea mea.
Nu-mi vorbiți de ranguri, nu-mi oferiți funcții mie,
Luați-mi tot ce mai găsiți, dar lăsați-mi prietenie.

O prietenie sinceră trece dincolo de toate,
E posibil s-o găsești, dar s-o pierzi nu se poate,
Un prieten drag te va veghea neîncetat în noapte,
Zbierând pentru-adevăr, nu murmurând în șoapte.

Lupt în ficare clipă să îmi urmez chemarea,
Păstrând aprinsă, indiferent de sacrificii, lumânarea
Ce mă călăuzește ne-ncetat în goana împotriva sorții,
Chiar dacă la umbra sa găsesc doar fericire-n porții.

Mulțumesc prietenilor pentru tot ajutorul,

Celor care-mi ghidează zilnic zborul,

Datorită lor am să rămân învingătorul

Căruia nu o să-i sece izvorul,

Nici dacă brusc mă va cuprinde norul

Ce-ntunecă cu lacrimi și durere

Destinul crunt, urmat doar de tăcere.

De ce mor trandafirii?

Pleacă din nou cocorii, se duc rânduri-rânduri,
Sub adieri de aripi fantasmele din gânduri,
Mugurii speranței distruse de minciună,
S-au preschimbat în gheață, e foarte frig și tună.

Dezleagă-mă de tine, din cerul de iluzii
Aruncă-mă-n durere, trimite-mă-n infern,
Am fost dorințe oarbe, ciocnite de confuzii,
Pe sentimente arse secundele aștern

Petale ruginite, din stele gri, ghimpate,
Iar undeva departe zac promisiuni uitate.
În cioburi azvârlite, cu lacrimi în privire,
Întreabă amintiri: "Mai crezi încă-n iubire?"

În iarna inimii stăteau și ne priveau
Triști unicorni bolnavi, care tremurau...
Vagonul suferinței așteaptă un călător,
Oare a cui e vina că trandafirii mor?

Phoenix

Chiar nu are rost să înaintez pe un drum
Pe care dintotdeauna am găsit numai scrum.
Am zâmbit, am dorit, am prețuit, m-ai rănit,
Ai mințit, m-ai lovit, m-ai strivit, te-am iubit.

Cândva erai ființa ce o aveam zilnic în minte,
Chiar ai avut dreptate, timpul merge înainte.
Am reclădit inima din cioburi, m-am refăcut,
Poți să rămâi în viața mea, însă doar în trecut.

Porumbelul moare când nu-i mai oferi soare,
Dar cred că și plânge dacă îl dai pe răzătoare.
Nu voi mai suspina așteptând mereu o umbră
Și nici un dumnezeu care pe râuri nu umblă.

Când nu găsesc s-ascult cântece calde de vară
Voi fi pregătit să savurez și simfonie precară.
Chiar nu mă știți? Sunt acel nebun din zare,
Cândva răpus de săruturi mincinoase și amare.

Încă mi-amintesc cum m-am refugiat în sticlă,
Dărâmat că m-ai lăsat cu un banal „Păi, știi că...”.
Nu uita însă, destinul deține o cumplită roată,
Cu care sparge crunt conștiința întinată.

Nu te urăsc, nu condamn, nu-s supărat pe tine,
Mă rog ca pentru o clipă să poți iubi ca mine.
Să simți ce mi-ai plantat în a sufletului seră,
Că floarea ce ai dăruit-o era crâncenă himeră.

Azi însă vreau să renasc, ca Phoenix din cenușă,
A cheii broască s-o găsesc deși nu văd ușă.
Zburdând spre cer să caut norul, râzând mereu,
Că e alb, gri sau negru, să am și eu norul meu.

Toată lumea se întreabă cum poate gândi o minte
Care în fiecare secundă ripostează prin cuvinte.
Lăsând creierul la o parte și cercetând cugetul,
Dacă nu-mi ieșeai în cale cum îmi era sufletul?

M-ai lăsat singur în ceață, când eram mai grav,
Părăsindu-mă cu răni, nemâncat, bolnav, firav..
Dar, SOARTĂ, acum sunt pregătit iar să te înfrunt,
Privește ce ERAM odată, privește acum ce SUNT!

Monstruozități verbale...

Coboară, Doamne, pe Pământ, adu ploaie de stele,
Să-nece tot ce e modern... țigări, alcool, manele!

*

Ttrebuie să mă zbat pentru a mă ridica precum un nuc,
Repet zilnic, privindu-mi gaura din talpa de la papuc.
Mă simt clipă de clipă de parcă m-aș lupta în ring,
Fac eforturi să evoluez mai aprig ca Lion King...

Trăim o viață fără reguli eficiente şi benefice legi,
Cinstea, munca au devenit concepte pentru blegi.
Încercați să vă adaptați realității, nu fiți trişti,
Societatea nu are nevoie de intelectuali, ci de manelişti...

Ne îngropăm pe zi ce trece tot mai mult în datorii,
Căutăm pierduți speranța și-ntrebăm: "De ce nu vii?"
De prea mult timp aşteptăm zadarnic schimbarea,
Prea mulți copii au văzut doar în poze marea...

Privești cu tristețe, curg lacrimi, doare?

După o viață de muncă trăiești și tu din ajutoare?

Te întrebi ce e de făcut pentru a pune capăt chinului?

Hai să cântăm în stradă dansul pinguinului...

Ne-nor-mal

Înainte de plecare
Voi scrie scrie în testament
Că renunț la lumânare
Fiindc-am fost doar un dement.

*

Când îmi va fi sortit să mor
Aș vrea mă preschimb în nor,
Un nor care pe un dalb cal
Să fie dus spre litoral.

Apoi cuprins încet de val,
Izbit și contopit cu-n mal,
Să redevin, în mod banal,
Un oarecare... ne-nor-mal.

Spovedanie

Am furat focul dragostei din cărți
Și l-am plantat în al destinului tunet,
Am căutat oceanul speranței, fără hărți
Și-am transformat tăcerea în sunet.

Am creat poeme, călite în lacrimă
Și le-am dăruit al nostru nume,
Am construit înfrângerii aripi, cu patimă
Și, vindecată, am eliberat-o iar în lume.

Am ars, să renasc abecedar din neștiință,
Să astup golurile trădării, cu propria ființă,
Am clădit monument iubirii, din necunoscut,
Să regăsim, ÎMPREUNĂ, ce demonii n-au vrut...

Și totuși, m-am pierdut...

PLAY
ALL

Rânduri uitate, nescrise, din geamantanul cu vise. Copilărie

M-am reîntâlnit, după ani trecuți în zbor, vreo șaisprezece, cu câțiva colegi din școala generală. Și, în cele din urmă, ne-am retras în apartamentul unuia dintre ei, aflat la acea oră, oarecum târzie, doar cu băiatul lui, care avea aproximativ vârsta pe care o aveam noi cand eram nerăbdători să devenim adulți.

Din vorbă în vorbă orele au trecut și s-a golit și ultima sticlă de bere. Prietenul nostru și-a rugat băiețelul să dea o fugă la non-stop-ul de la colț și să mai aducă de băut.

Și, deodată, fără vreo înțelegere în prealabil, mâinile tuturor au întins bani către el, însistând care mai de care să plătească. Abia atunci am realizat câți ani trecuseră de fapt peste noi.

Nu mai eram adolescenții care se scotoceau în buzunare să facă chetă. Deveniserăm oameni în toată firea, independenți, dar totuși, cu griji și nevoi. Luaserăm locul celor de care râdeam când discutau despre facturi, datorii, rate.

Timpul s-a derulat fulgerător. M-am revăzut în vacanța de vară, alergând să îi iau unchiului meu vodcă

Săniuța. Și mi-am amintit și gustul înghețatei pe care o savuram bucuros, achiziționată din banii primiți pentru drumul meu.

Nu am plătit în acea seară consumația. I-am dat doar 5 lei copilului, să își cumpere și el ceva. Și i-am regăsit în ochi acea scânteiere uitată, pe care o aveam și eu în astfel de momente.

În timp ce, cu nostalgie și cu oarecare tristețe, îmi consumam berea am înțeles cât ne-a schimbat timpul. Și... aș fi dat toți banii din lume să fiu în locul lui, să redevin copilul de altădată. Să uit de serviciu, de planuri, să mă trezesc ca dintr-un vis urât jucându-mă din nou pe maidan.

"... Țară, țară, vrem ostași! Peee ciiineee?..."

Lebădă

Figurină de hârtie ce oricând visele-mi redă,

Pentru mine ceva unic, pentru alții „o lebădă”.

Nufăr

Admirați-mă, de merit, nu sunt decât un nufăr,
Feriți-mă de lumea rea, nu îmi doresc să sufăr.
Nu caut decât o ființă ce azi încă mai știe
Să prețuiască o hârtie scăldată-n poezie.

Mike

În amintirea celui mai bun prieten.

Nu-i trebuia prezentare,

N-avea nevoie de like,

Toată lumea îl iubea,

A fost, pur și simplu... Mike.

Umbre

Tatălui meu biologic.

Umbre. Nimic mai mult.

Umbre. Și vreau să nu le-ascult.

Nu te urăsc, că tac, dar nu am ce să-ți zic,

După 35 de ani... încerci să fie bine.

Nu pot să să judec, ești mare sau mic,

Nu-ți reproșez nimic. Tu... iartă-te pe tine!

Și totuși...

Și totuși iubirea există,
Ascunsă în visul din noi,
Păzită de îngeri rezistă,
Răzbind printre vânturi și ploi.
...
Ajută-mă să înfloresc, din lacrimi fă-mi petale,
Voi decora spațiul pustiu al dimineții tale.
Sunt doar coperta unei cărți care va vindeca trădări,
Speranța ce s-a rătăcit într-un potop de ezitări.

Pot fi lumina albă care te va ghida frumos în viață,
Acel cățel neînfricat ce-ți va păzi privirea-n ceață.
Să nu m-arunci și tu ca alții, zdrobind un ultim gând pustiu,
Nu mă-ntreba de unde vin, sau cine sunt... nici eu nu știu.

"Atunci când o vei întâlni te va ridica de jos,
strivit de pașii celor nepăsători,
îți va trata rănile și în palmele ei vei renaște."
Ala.

Cuprins

Rugăciune - 5

Ultradingo - doar un dingo - 6

Cronologie - 7

Rânduri uitate, nescrise, din geamantanul cu vise. Prima iubire - 9

Radiograma sufletului - 11

La fel întotdeauna! - 13

Pentru tine! - 14

Taina iubirii - 15

Te iubesc? - 17

Te iubesc! - 18

Prin timp... - 20

Trepte de iubire - 21

Mereu e loc de... tine! - 23

Luceafăr - 24

Visul meu - 25

Poveste - 27

Suflete pereche - 29

1000... - 31

Îngerului meu albastru - 32

Nebun după tine - 34

Taina vieții - 36

Pentru tine, Buni! - 37

Serul tăcerii - 38

Deșteaptă-te, române! - 39

Alarmă literară - 41

Malpraxis - 43

Chemare - 45

Puteai... - 46

Înfrunt destinul - 49

Ai să regreți odată!... - 50

Amăgire - 52

Văd gânduri printre cruci - 53

Strigătul sufletelor - 54

Dezlegare - 55

Aspirație-n iubire - 56

Nulități mondene... - 57

Învățăminte - 59

Fantoma din societate - 60

Fragilitatea clipei - 61

ÎNTOTDEAUNA! - 62

Amintiri din berărie - 64

Regret tardiv - 67

Filozofia mea - 69

Peron pustiu - 70

Pila - 71

Glasul unicornilor - 72

Mi-e dor... - 74

Ce-a mai rămas? - 75

Iubire-n Generația Smart... - 77

"Criticului" meu - 79

Am pus pe masa vieții o hârtie! - 83

De vorbă cu destinul - 85

Călimară - 86

Monolog cu Dumnezeu - 88

În urma noastră - 90

Gara vieții - 92

Întrebări - 93

Jurăminte - 94

Avea ochi căprui... - 96

Dorință - 97

Vis de argint.. - 98

Rămâi cu bine! - 99

Un altfel de Paște.. - 100

Rugă către al meu înger - 103

Încercare - 105

Galaxii cu versuri - 106

Credință - 107

Pseudo-valori - 108

Te-am iubit atât de mult! - 110

Degenerare socială - 112

Îngeri - 114

Drum - 115

Lacrimi târzii - 116

Deșertăciune... - 117

Magia ploii - 118

Impozite - 119

Nu are rost! - 121

Taina lumii - 122

Veșnicia - 124

Depărtări captive... - 125

Spre neputință... - 127

Anotimpuri pustii - 128

A fost odată o poezie - 129

De mine și de tine - 130

Într-o zi... - 131

Voi renaște-amintire - 132

Destin - 134

Prietenie - 136

De ce mor trandafirii? - 138

Phoenix - 139

Monstruozități verbale... - 142

Ne-nor-mal - 144

Spovedanie - 145

Rânduri uitate, nescrise, din geamantanul cu vise.

Copilărie - 147

Lebădă - 149

Nufăr - 150

Mike - 152

Umbre - 153

Și totuși... - 154

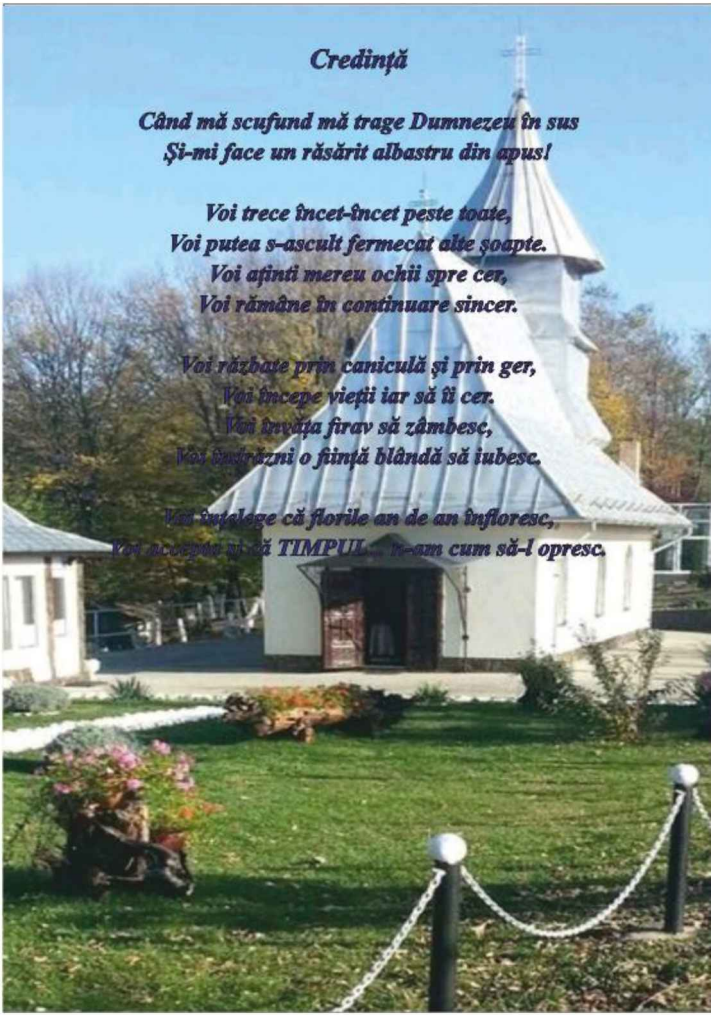

Credință

Când mă scufund mă trage Dumnezeu în sus
Și-mi face un răsărit albastru din apus!

Voi trece încet-încet peste toate,
Voi putea s-ascult fermecat alte șoapte.
Voi aținti mereu ochii spre cer,
Voi rămâne în continuare sincer.

Voi răzbate prin caniculă și prin ger,
Voi începe vieții iar să îi cer.
Voi învăța firav să zâmbesc,
Voi îndrăzni o ființă blândă să iubesc.

Voi înțelege că florile an de an înfloresc,
Voi accepta și că TIMPUL... n-am cum să-l opresc.